ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 26ης Ιανουαρίου 2017*

«Αίτηση αναίρεσης — Ανταγωνισμός — Συμπράξεις — Βελγική, γερμανική, γαλλική, ιταλική, ολλανδική και αυστριακή αγορά των ειδών υγιεινής — Απόφαση διαπιστώνουσα παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο — Συντονισμός τιμών πώλησης και ανταλλαγή ευαίσθητων εμπορικών πληροφοριών — Ενιαία παράβαση — Απόδειξη — Πρόστιμα — Πλήρης δικαιοδοσία — Εύλογη προθεσμία — Αναλογικότητα»

Στην υπόθεση C-625/13 P,

με αντικείμενο αίτηση αναίρεσης δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 29 Νοεμβρίου 2013,

Villeroy & Boch AG, με έδρα το Mettlach (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους M. Klusmann και T. Kreifels, Rechtsanwälte, επικουρούμενους από τον S. Thomas, professeur,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους L. Malferrari, F. Castillo de la Torre και F. Ronkes Agerbeek, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Tizzano, αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, προεδρεύοντα του πρώτου τμήματος, M. Berger, E. Levits, S. Rodin (εισηγητή) και F. Biltgen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Wathelet

γραμματέας: K. Malacek, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησης της 10ης Σεπτεμβρίου 2015,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 26ης Νοεμβρίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναίρεσης, η Villeroy & Boch AG ζητεί την αναίρεση, ως προς αυτήν, της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Villeroy & Boch Austria κ.λπ. κατά Επιτροπής (Τ-373/10, Τ-374/10, Τ-382/10 και Τ-402/10, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2013:455), κατά το μέρος που με την απόφαση αυτή απορρίφθηκε εν μέρει η προσφυγή της με αίτημα την ακύρωση της απόφασης C(2010) 4185 τελικό της Επιτροπής, της 23ης Ιουνίου 2010, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/39092 – Εγκαταστάσεις λουτρών) (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός (ΕΚ) 1/2003

2 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101 και 102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1), προβλέπει στο άρθρο 23, παράγραφοι 2 και 3:

«2. Η Επιτροπή δύναται με απόφασή της να επιβάλει σε επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων πρόστιμα, σε περίπτωση που αυτές, εκ προθέσεως ή εξ αμελείας:

α) διαπράττουν παράβαση των διατάξεων του άρθρου [101 ή 102 ΣΛΕΕ] […]

[…]

Για καθεμία από τις επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων που συμμετείχαν στην παράβαση, το πρόστιμο δεν υπερβαίνει το 10 % του συνολικού κύκλου εργασιών κατά το προηγούμενο οικονομικό έτος.

[…]

3. Κατά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, εκτός από τη σοβαρότητα της παράβασης, και η διάρκειά της.»

Οι κατευθυντήριες γραμμές του 2006

3 Κατά το σημείο 2 των κατευθυντήριων γραμμών για τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων που επιβάλλονται κατ' εφαρμογή του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 (ΕΕ 2006, C 210, σ. 2, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές του 2006), «η Επιτροπή οφείλει να λαμβάνει υπόψη της τη διάρκεια και τη σοβαρότητα της παράβασης» και «το επιβαλλόμενο πρόστιμο δεν πρέπει να υπερβαίνει τα όρια που προβλέπονται στο άρθρο 23 παράγραφος 2, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003».

4 Το σημείο 37 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 προβλέπει:

«Παρότι οι παρούσες κατευθυντήριες γραμμές παραθέτουν τη γενική μεθοδολογία για τον υπολογισμό των προστίμων, οι ιδιαιτερότητες μίας ορισμένης υπόθεσης ή η ανάγκη διασφάλισης του αποτρεπτικού χαρακτήρα του προστίμου, μπορεί να δικαιολογούν απόκλιση από τη μεθοδολογία αυτή ή από τα όρια που καθορίζονται στο σημείο 21».

Το ιστορικό της διαφοράς και η επίδικη απόφαση

5 Τα προϊόντα τα οποία αφορά η σύμπραξη είναι είδη υγιεινής που εμπίπτουν σε μία από τρεις ακόλουθες υποκατηγορίες, ήτοι βρύσες μπάνιου, ντουζιέρες και εξαρτήματά τους, και κεραμικά μπάνιου (στο εξής: οι τρεις υποκατηγορίες προϊόντων).

6 Το ιστορικό της διαφοράς παρατέθηκε στις σκέψεις 1 έως 19 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και μπορεί να συνοψισθεί ως εξής.

7 Με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή διαπίστωσε παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, της 2ας Μαΐου 1992 (ΕΕ 1994, L 1, σ. 3, στο εξής: Συμφωνία ΕΟΧ) στον τομέα των ειδών υγιεινής. Η παράβαση αυτή, στην οποία μετείχαν 17 επιχειρήσεις, καλύπτει διάφορες χρονικές περιόδους από τις 16 Οκτωβρίου 1992 έως τις 9 Νοεμβρίου 2004 και έλαβε τη μορφή πλέγματος αντίθετων προς τον ανταγωνισμό συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών στο έδαφος του Βελγίου, της Γερμανίας, της Γαλλίας, της Ιταλίας, των Κάτω Χωρών και της Αυστρίας.

8 Ειδικότερα η Επιτροπή επισημαίνει, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι η διαπιστωθείσα παράβαση συνίστατο, πρώτον, στη συντονισμένη ετήσια αύξηση των τιμών και άλλων στοιχείων τιμολόγησης εκ μέρους των οικείων κατασκευαστών ειδών υγιεινής επ' ευκαιρία τακτικών συναντήσεων στο πλαίσιο εθνικών επαγγελματικών ενώσεων, δεύτερον, στον καθορισμό ή στον συντονισμό τιμών εξ αφορμής συγκεκριμένων γεγονότων, όπως η αύξηση του κόστους των πρώτων υλών, η εισαγωγή του ευρώ ή η λειτουργία νέων διοδίων και, τρίτον, στην αποκάλυψη και την ανταλλαγή εμπορικώς ευαίσθητων πληροφοριών. Η Επιτροπή διαπίστωσε, περαιτέρω, ότι ο καθορισμός των τιμών στον τομέα των ειδών υγιεινής ακολουθούσε ετήσιο κύκλο. Στο πλαίσιο αυτό, οι κατασκευαστές καθόριζαν τις κλίμακες των τιμών τους, οι οποίες είχαν κατά κανόνα ετήσια διάρκεια ισχύος και στις οποίες στηρίζονταν οι εμπορικές σχέσεις με τους χονδρεμπόρους.

9 Η Villeroy & Boch καθώς και οι λοιπές προσφεύγουσες πρωτοδίκως, Villeroy & Boch Austria GmbH (στο εξής: Villeroy & Boch Austria), Villeroy & Boch SAS (στο εξής: Villeroy & Boch France) και Villeroy & Boch Belgium SA (στο εξής: Villeroy & Boch Belgium), δραστηριοποιούνται στον κλάδο των ειδών υγιεινής. Η Villeroy & Boch κατέχει το σύνολο του κεφαλαίου της Villeroy & Boch Austria, της Villeroy & Boch France, της Villeroy & Boch Belgium, της Ucosan BV και των θυγατρικών της, καθώς και της Villeroy & Boch SARL (στο εξής: Villeroy & Boch Luxembourg).

10 Στις 15 Ιουλίου 2004 η Masco Corp. και οι θυγατρικές της, στις οποίες καταλέγεται η Hansgrohe AG, που κατασκευάζει βρύσες μπάνιου, και η Hüppe GmbH, που κατασκευάζει ντουζιέρες, ενημέρωσαν την Επιτροπή σχετικά με την ύπαρξη σύμπραξης στον τομέα των ειδών υγιεινής και ζήτησαν να μην τους επιβληθεί πρόστιμο, δυνάμει της ανακοίνωσης της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (καρτέλ) (ΕΕ 2002, C 45, σ. 3, στο εξής: ανακοίνωση περί συνεργασίας του 2002), ή, τουλάχιστον, να είναι μειωμένο το πρόστιμο που θα τους επιβληθεί. Στις 2 Μαρτίου 2005, η Επιτροπή εξέδωσε απόφαση σχετικά με την υπό όρους απαλλαγή της Masco από την επιβολή προστίμου, βάσει των παραγράφων 8, στοιχείο α', και 15 της ανακοίνωσης αυτής.

11 Στις 9 και 10 Νοεμβρίου 2004, η Επιτροπή πραγματοποίησε αιφνίδιους ελέγχους στις εγκαταστάσεις διαφόρων εταιριών και εθνικών επαγγελματικών ενώσεων που δραστηριοποιούνται στον τομέα των ειδών υγιεινής.

12 Στις 15 και 19 Νοεμβρίου 2004, η Grohe Beteiligungs GmbH και οι θυγατρικές της, καθώς και η American Standard Inc. (στο εξής: Ideal Standard) ζήτησαν απαλλαγή από το πρόστιμο βάσει της ανακοίνωσης περί συνεργασίας του 2002 ή, εναλλακτικώς, την επιβολή μειωμένου προστίμου.

13 Αφού απέστειλε, κατά το διάστημα από τις 15 Νοεμβρίου 2005 έως τις 16 Μαΐου 2006, αιτήσεις παροχής πληροφοριών σε πλείονες εταιρίες και επαγγελματικές ενώσεις του κλάδου των ειδών υγιεινής, περιλαμβανομένων των προσφευγουσών πρωτοδίκως, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 26 Μαρτίου 2007 ανακοίνωση αιτιάσεων, η οποία τους κοινοποιήθηκε.

14 Η Roca SARL, αφενός, και η Hansa Metallwerke AG και οι θυγατρικές της, αφετέρου, ζήτησαν στις 17 και στις 19 Ιανουαρίου 2006 αντιστοίχως τη μη επιβολή προστίμου δυνάμει της ανακοίνωσης περί συνεργασίας του 2002 ή, τουλάχιστον, την επιβολή μειωμένου προστίμου. Στις 20 Ιανουαρίου 2006, η Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG Armaturenfabrik υπέβαλε παρόμοιο αίτημα.

15 Μετά από ακρόαση που διενεργήθηκε από τις 12 έως τις 14 Νοεμβρίου 2007, στην οποία μετείχαν οι προσφεύγουσες πρωτοδίκως, την αποστολή στις 9 Ιουλίου 2009 έκθεσης των πραγματικών περιστατικών, με την οποία η Επιτροπή εφιστούσε την προσοχή τους σε ορισμένα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία σκόπευε να στηριχθεί ενόψει της έκδοσης τελικής απόφασης, και την αποστολή, εν συνεχεία, στις εν λόγω προσφεύγουσες συμπληρωματικών αιτήσεων παροχής πληροφοριών, η Επιτροπή εξέδωσε στις 23 Ιουνίου 2010 την επίδικη απόφαση. Με την απόφαση αυτή, η Επιτροπή εκτίμησε ότι οι πρακτικές που περιγράφηκαν στη σκέψη 8 της παρούσας απόφασης αποτελούσαν μέρος συνολικού σχεδίου περιορισμού του ανταγωνισμού μεταξύ των αποδεκτών της απόφασής της και παρουσίαζαν τα χαρακτηριστικά ενιαίας και διαρκούς παράβασης, η οποία κάλυπτε τις τρεις υποκατηγορίες προϊόντων και εκτεινόταν στο έδαφος του Βελγίου, της Γερμανίας, της Γαλλίας, της Ιταλίας, των Κάτω Χωρών και της Αυστρίας. Συναφώς υπογράμμισε, μεταξύ άλλων, ότι οι ως άνω πρακτικές αντιστοιχούσαν σε ένα επαναλαμβανόμενο μοντέλο το οποίο αποδείχθηκε ότι ήταν το ίδιο και στα έξι κράτη μέλη που αφορούσε η έρευνα της Επιτροπής. Αποκάλυψε επίσης την ύπαρξη εθνικών επαγγελματικών ενώσεων αρμόδιων για το σύνολο των τριών υποκατηγοριών προϊόντων, τις οποίες ονόμασε «συντονιστικά όργανα», εθνικών επαγγελματικών ενώσεων των οποίων τα μέλη δραστηριοποιούνταν σε τουλάχιστον δύο από τις τρεις αυτές υποκατηγορίες προϊόντων, τις οποίες ονόμασε «ενώσεις για περισσότερα προϊόντα», καθώς και ενώσεων με εξειδικευμένο αντικείμενο, τα μέλη των οποίων δραστηριοποιούνταν σε μία μόνον από τις τρεις υποκατηγορίες προϊόντων. Τέλος, διαπίστωσε ότι υπήρχε μια κεντρική ομάδα επιχειρήσεων που μετείχαν στη σύμπραξη σε πλείονα κράτη μέλη και στο πλαίσιο συντονιστικών οργάνων και ενώσεων για περισσότερα προϊόντα.

16 Κατά την Επιτροπή, οι προσφεύγουσες πρωτοδίκως μετείχαν στη σύμπραξη ως μέλη των εξής ενώσεων, ήτοι της IndustrieForum Sanitär, που αντικατέστησε από το 2001 τη Freundeskreis der deutschen Sanitärindustrie, της Arbeitskreis Baden und Duschen, που αντικατέστησε από το 2003 την Arbeitskreis Duschabtrennungen και τη Fachverband Sanitär-Keramische Industrie (στο εξής: FSKI) στη Γερμανία, την Arbeitskreis Sanitärindustrie (στο εξής: ASI) στην Αυστρία, τη Vitreous China-group (στο εξής: VCG) στο Βέλγιο, τη Sanitair Fabrikanten Platform στις Κάτω Χώρες και Association française des industries de céramique sanitaire (στο εξής: AFICS) στη Γαλλία. Όσον αφορά την παράβαση στις Κάτω Χώρες, η Επιτροπή διαπίστωσε, κατ' ουσίαν, με την αιτιολογική σκέψη 1179 της επίδικης απόφασης, ότι στις μετέχουσες στην εν λόγω παράβαση επιχειρήσεις δεν μπορούσε να επιβληθεί πρόστιμο λόγω παραγραφής.

17 Στο άρθρο 1 της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή απαριθμεί τις επιχειρήσεις στις οποίες καταλογίζει ευθύνη για παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και, από 1ης Ιανουαρίου 1994, του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ, λόγω της συμμετοχής τους σε σύμπραξη στον τομέα των ειδών υγιεινής στο Βέλγιο, τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Ιταλία, τις Κάτω Χώρες και την Αυστρία και σε διάφορες περιόδους από τις 16 Οκτωβρίου 1992 έως τις 9 Νοεμβρίου 2004. Όσον αφορά τις προσφεύγουσες πρωτοδίκως, η Επιτροπή επέβαλε, με το άρθρο 1, παράγραφος 1, της εν λόγω απόφασης, κυρώσεις στη Villeroy & Boch, για τη συμμετοχή της στην επίμαχη ενιαία παράβαση από τις 28 Σεπτεμβρίου 1994 έως τις 9 Νοεμβρίου 2004 και στις θυγατρικές της Villeroy & Boch Belgium, Villeroy & Boch France και Villeroy & Boch Austria για συμμετοχή στην παράβαση σε διάφορες περιόδους από τις 12 Οκτωβρίου 1994 το νωρίτερο έως τις 9 Νοεμβρίου 2004.

18 Με το άρθρο 2, παράγραφος 8, της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή επέβαλε, πρώτον, στη Villeroy & Boch πρόστιμο ύψους 54 436 347 ευρώ, δεύτερον, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, στις Villeroy & Boch και Villeroy & Boch Austria πρόστιμο ύψους 6 083 604 ευρώ, τρίτον, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, στις Villeroy & Boch και Villeroy & Boch Belgium πρόστιμο ύψους 2 942 608 ευρώ, και, τέταρτον, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, στις Villeroy & Boch και Villeroy & Boch France πρόστιμο ύψους 8 068 441 ευρώ. Συνεπώς, το συνολικό ύψος των προστίμων που επιβλήθηκαν στις προσφεύγουσες πρωτοδίκως ανερχόταν στο ποσό των 71 531 000 ευρώ.

19 Για τον υπολογισμό του ύψους του προστίμου, η Επιτροπή εφάρμοσε τις κατευθυντήριες γραμμές του 2006.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

20 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Σεπτεμβρίου 2010, η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή στην υπόθεση T-374/10 με αίτημα την ακύρωση της επίδικης απόφασης ως προς αυτήν ή, επικουρικώς, τη μείωση των προστίμων που της επιβλήθηκαν.

21 Προς στήριξη του ακυρωτικού αιτήματος, η αναιρεσείουσα προέβαλε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ότι η Επιτροπή χαρακτήρισε εσφαλμένως τη διαπιστωθείσα παράβαση ως ενιαία, σύνθετη και διαρκή και, επικουρικώς, ότι με τον τρόπο αυτό παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης, καθόσον δεν οριοθέτησε με επαρκή ακρίβεια τις επίμαχες αγορές.

22 Η Villeroy & Boch προέβαλε επίσης ότι δεν υπέπεσε σε καμία παράβαση στις επίμαχες αγορές προϊόντων και στις επίμαχες γεωγραφικές αγορές, ήτοι στο Βέλγιο, τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Ιταλία, τις Κάτω Χώρες και την Αυστρία. Όσον αφορά, ειδικότερα, τις παραβάσεις που φέρονται να έχουν διαπραχθεί στη Γερμανία, στη Γαλλία και στην Αυστρία, η Villeroy & Boch προέβαλε ότι δεν μπορεί να της καταλογιστεί ευθύνη για την αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά των θυγατρικών της στις αγορές αυτές.

23 Τέλος, η Villeroy & Boch αμφισβήτησε την επιβολή προστίμου αλληλεγγύως και εις ολόκληρον σε αυτήν και υποστήριξε, επικουρικώς, ότι το ύψος των προστίμων έπρεπε να μειωθεί, διότι, μεταξύ άλλων, η Επιτροπή συνεκτίμησε εσφαλμένως πωλήσεις μη σχετιζόμενες με την παράβαση, το ύψος του προστίμου είναι δυσανάλογο, με συνέπεια να παραβιάζεται το 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, και διότι η διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας ήταν υπερβολική.

24 Επικουρικώς, η αναιρεσείουσα ζήτησε τη μείωση των επιβληθέντων προστίμων.

25 Το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε, με τη σκέψη 395 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η συμμετοχή της Villeroy & Boch στην επίμαχη ενιαία παράβαση αρχίζει από τις 12 Οκτωβρίου 1994. Ωστόσο, η μερική ακύρωση, από το Γενικό Δικαστήριο, του άρθρου 1, παράγραφος 7, της επίδικης απόφασης δεν είχε συνέπειες ως προς το ύψος των προστίμων που επιβλήθηκαν στη Villeroy & Boch με το άρθρο 2, παράγραφος 8, της απόφασης αυτής. Συγκεκριμένα, κατά τον υπολογισμό αυτόν, η Επιτροπή έλαβε υπόψη της συμμετοχή στην παράβαση μόνον από τις 12 Οκτωβρίου 1994 και μετά, όπως σαφώς προκύπτει από τον πίνακα D της επίδικης απόφασης.

26 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή κατά τα λοιπά.

Αιτήματα των διαδίκων

27 Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει εξ ολοκλήρου την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, κατά το μέρος που με αυτήν το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε εν μέρει την προσφυγή της,

— επικουρικώς, να ακυρώσει εν μέρει ως προς αυτήν το άρθρο 1 της επίδικης απόφασης, όπως αυτό έχει διαμορφωθεί με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

— έτι επικουρικότερον, να μειώσει προσηκόντως το πρόστιμο που της επιβλήθηκε με το άρθρο 2 της επίδικης απόφασης,

— όλως επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προκειμένου αυτό να αποφανθεί εκ νέου και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

28 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναίρεσης ως εν μέρει απαράδεκτη και ως εν μέρει ως αβάσιμη,

— να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αίτησης αναίρεσης

29 Προς στήριξη της αίτησης αναίρεσης, η αναιρεσείουσα προβάλλει έντεκα λόγους.

Επί του πρώτου αναιρετικού λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

30 Με τον πρώτο αναιρετικό λόγο, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο έχει υποπέσει σε πλείονα νομικά σφάλματα σε βάρος της, όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά στη Γαλλία.

31 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και με την απόφαση 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Keramag Keramische Werke κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-379/10 και T-381/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:457, σκέψεις 118 έως 120), το Γενικό Δικαστήριο, υπό την ίδια σύνθεση, με τον ίδιο εισηγητή δικαστή, την ίδια ημέρα, όσον αφορά τα ίδια ζητήματα και την ίδια απόφαση, διατύπωσε εκ διαμέτρου αντίθετες εκτιμήσεις σχετικά με δύο αποδεικτικά στοιχεία, ήτοι τις δηλώσεις της Ideal Standard στο πλαίσιο του προγράμματος επιείκειας και τις δηλώσεις της Roca, κατά τρόπο εντελώς διαφορετικό, παραβιάζοντας την αρχή της ίσης μεταχείρισης και το τεκμήριο αθωότητας, σε βάρος της αναιρεσείουσας.

32 Συγκεκριμένα, με τις σκέψεις 287 έως 290 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε ότι με τις δηλώσεις της Ideal Standard και της Roca κατέστη δυνατή η στοιχειοθέτηση της συμμετοχής της Villeroy & Boch France σε τρεις συναντήσεις της AFICS κατά τη διάρκεια του 2004, κατά τις οποίες διεξήχθησαν παράνομες συζητήσεις. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε, κατ' ουσίαν, ότι η μαρτυρία επιχείρησης που έχει υποβάλει αίτηση επιείκειας δεν αποτελεί αποδεικτικό στοιχείο βάσει της αρχής testis unus, testis nullus (εις μάρτυς, ουδείς μάρτυς) και ότι μια τέτοια μαρτυρία πρέπει να τεκμηριώνεται από μαρτυρίες άλλων μετεχόντων στη σύμπραξη. Ωστόσο, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι αυτό συμβαίνει στην υπό κρίση υπόθεση, καθώς η μαρτυρία της Ideal Standard στο πλαίσιο της αίτησης επιείκειας επιβεβαιώθηκε από τη δήλωση της Roca.

33 Πάντως, κατά την αναιρεσείουσα, η προαναφερθείσα εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων από το Γενικό Δικαστήριο είναι προδήλως αντίθετη σε σχέση με την εκτίμηση των ίδιων αποδεικτικών στοιχείων στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο με την απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Keramag Keramische Werke κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-379/10 και T-381/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:457, σκέψεις 118 έως120), η οποία επίσης αφορά την επίδικη απόφαση.

34 Ομοίως, η αναιρεσείουσα φρονεί ότι, με την ίδια αυτή απόφασή του και με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε την αποδεικτική αξία της δήλωσης της Duravit AG κατά τρόπο αντιφατικό, παραβιάζοντας έτσι την αρχή της ίσης μεταχείρισης των αποδεικτικών στοιχείων, καθώς και την αρχή in dubio pro reo. Συγκεκριμένα, με την απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Keramag Keramische Werke κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-379/10 και T-381/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:457, σκέψεις 115 και 116), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η δήλωση αυτή δεν είναι αντιτάξιμη έναντι των προσφευγουσών στην υπόθεση εκείνη, καθώς δεν τους είχε γνωστοποιηθεί κατά τη διοικητική διαδικασία. Αντιθέτως, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη του την ίδια αυτή δήλωση. Συγκεκριμένα, με τη σκέψη 293 της αποφάσεώς του αυτής, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι η επίδικη απόφαση «δεν στηρίζεται» στην εν λόγω δήλωση, η οποία επιβεβαιώνει, ωστόσο, τη δήλωση της Ideal Standard όσον αφορά το περιεχόμενο των παράνομων συζητήσεων που «πιθανώς» διεξήχθησαν στις 25 Φεβρουαρίου 2004.

35 Επιπλέον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη του σε βάρος της δήλωση της Duravit, μολονότι γνώριζε ότι δεν είναι αντιτάξιμη έναντι αυτής και ότι η Επιτροπή δεν την είχε λάβει υπόψη της με την επίδικη απόφαση, τροποποίησε την αιτιολογία της επίδικης απόφασης και παρέβη το άρθρο 263 και το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

36 Δεδομένου ότι δεν προσκομίστηκε κανένα άλλο αποδεικτικό στοιχείο σχετικό με την παράβαση που θα μπορούσε να καταλογιστεί στην αναιρεσείουσα στη Γαλλία, η σε βάρος της πρωτόδικη απόφαση στηρίχθηκε στα προαναφερθέντα νομικά σφάλματα όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά στη Γαλλία.

37 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του πρώτου αναιρετικού λόγου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

38 Ενόψει της απάντησης στον πρώτο αναιρετικό λόγο, υπενθυμίζεται ότι η εκτίμηση, από το Γενικό Δικαστήριο, της αποδεικτικής ισχύος ενός εγγράφου δεν υπόκειται, καταρχήν, στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από το άρθρο 256, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, και το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η αναίρεση περιορίζεται στα νομικά ζητήματα. Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο για τη διαπίστωση και την εκτίμηση των σχετικών πραγματικών περιστατικών, καθώς και για την εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων, εκτός αν υπάρχει περίπτωση παραμόρφωσης των περιστατικών και των στοιχείων αυτών (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2003, Salzgitter κατά Επιτροπής, C-182/99 P, EU:C:2003:526, σκέψη 43 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), περίπτωση η οποία δεν συντρέχει εν προκειμένω.

39 Αντιθέτως, κατά πάγια νομολογία, το ζήτημα αν είναι αντιφατική ή ανεπαρκής η αιτιολογία απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου αποτελεί νομικό ζήτημα το οποίο, ως τέτοιο, μπορεί να τεθεί στο πλαίσιο αίτησης αναίρεσης (βλ., ιδίως, απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied κατά Επιτροπής, C-105/04 P, EU:C:2006:592, σκέψη 71 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

40 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 287 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, διαπίστωσε ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε στις δηλώσεις της Ideal Standard και της Roca προκειμένου να στοιχειοθετήσει τη συμμετοχή της Villeroy & Boch France στις συναντήσεις της AFICS το 2004. Με τη

σκέψη 289 της εν λόγω απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι, μολονότι, κατά τη νομολογία, η δήλωση του δικαιούχου ολικής ή μερικής μείωσης προστίμων της οποίας η ακρίβεια αμφισβητείται από άλλον μετέχοντα στη σύμπραξη πρέπει να επαληθεύεται, τίποτε δεν αποκλείει τη δυνατότητα να απορρέει η επαλήθευση αυτή από τη μαρτυρία άλλης επιχείρησης που μετέσχε στη σύμπραξη, έστω και αν έτυχε και αυτή μείωσης προστίμων. Αφού εξέτασε την αποδεικτική αξία της δήλωσης της Roca, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε, με τη σκέψη 290 της ίδιας απόφασης, ότι η δήλωση της Ideal Standard, όπως επιβεβαιώνεται από τη δήλωση της Roca, αποδεικνύει επαρκώς κατά νόμον τη διεξαγωγή των επίμαχων παράνομων συζητήσεων.

41 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, όμως, ότι η αιτιολογία αυτή είναι αντιφατική σε σχέση με αυτή που παρατίθεται στην απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Keramag Keramische Werke κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-379/10 και T-381/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:457).

42 Υπενθυμίζεται, ωστόσο, ότι, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση του Γενικού Δικαστηρίου να αιτιολογεί τις αποφάσεις του δεν μπορεί, κατ' αρχήν, να φθάνει μέχρι του σημείου να του επιβάλλει να δικαιολογεί τη λύση που δέχθηκε σε μια υπόθεση σε σχέση με αυτή που δέχθηκε σε άλλη υπόθεση της οποίας επελήφθη, έστω και αν αυτή αφορά την ίδια απόφαση (βλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:464, σκέψη 66 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

43 Επομένως, η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας περί αντιφάσεων ως προς την αιτιολογία μεταξύ της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και της απόφασης της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Keramag Keramische Werke κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-379/10 και T-381/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:457), είναι απορριπτέα.

44 Όσον αφορά το επιχείρημα της αναιρεσείουσας κατά το οποίο το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε να λάβει υπόψη του σε βάρος της τη δήλωση της Duravit, διαπιστώνεται ότι το επιχείρημα αυτό είναι απόρροια εσφαλμένης ερμηνείας της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Συγκεκριμένα, στη σκέψη 293 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης γίνεται μνεία της δήλωσης αυτής αποκλειστικά και μόνο προκειμένου να δοθεί απάντηση στο επιχείρημα που είχαν προβάλει οι προσφεύγουσες πρωτοδίκως, επικαλούμενες τη δήλωση αυτή και αποσκοπώντας στην αμφισβήτηση της ακρίβειας των δηλώσεων της Ideal Standard και της Roca. Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη του τη δήλωση της Duravit ως επιβαρυντικό στοιχείο για την αναιρεσείουσα, πράγμα που επιβεβαιώνεται από τη σκέψη 295 της εν λόγω απόφασης, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι οι δηλώσεις της Ideal Standard και της Roca αρκούν για τη στοιχειοθέτηση της παράβασης του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

45 Κατόπιν των προεκτεθέντων, ο πρώτος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δεύτερου αναιρετικού λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

46 Με τον δεύτερο αναιρετικό λόγο, ο οποίος διαιρείται σε δύο σκέλη, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης κατά το μέτρο που απέρριψε, με τη σκέψη 233 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τον λόγο ακύρωσης που αντλείται από μη διάπραξη παράβασης στην Ιταλία, στηριζόμενο στην εσφαλμένη παραδοχή ότι η αναιρεσείουσα δεν αμφισβήτησε ότι γνώριζε για την υλοποίηση αντίθετων στον ανταγωνισμό πρακτικών στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους.

47 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει τους κανόνες της λογικής και την απαγόρευση των δυσμενών διακρίσεων όσον αφορά την επί της ουσίας εκτίμηση και τον καταλογισμό της παράβασης που φέρεται να έχει διαπραχθεί στην Ιταλία. Συγκεκριμένα, με τη

σκέψη 234 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο καταλόγισε στην αναιρεσείουσα την παράβαση αυτή, η οποία είχε διαπραχθεί από τρίτο, με το σκεπτικό ότι η αναιρεσείουσα γνώριζε για την παράβαση, παρά το γεγονός ότι δεν ασκούσε δραστηριότητα στην Ιταλία και δεν είχε μετάσχει σε συναντήσεις της επαγγελματικής ένωσης στο εν λόγω κράτος μέλος. Ωστόσο, οι κύριες αιτιάσεις κατά των κύριων αυτουργών της παράβασης αυτής είχαν ως επί το πλείστον ή εξ ολοκλήρου απορριφθεί με τρεις άλλες δικαστικές αποφάσεις σχετικές με την επίδικη απόφαση, οι οποίες είχαν εκδοθεί την ίδια ημέρα, από το ίδιο τμήμα του Γενικού Δικαστηρίου και με την ίδια σύνθεση.

48 Συγκεκριμένα, με τις σκέψεις 335 επ. της απόφασης της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Duravit κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-364/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:477), το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι οι Duravit, Duravit SA και Duravit BeLux SPRL/BVBA δεν ήταν υπόλογες για συμμετοχή στις παραβάσεις που είχαν διαπραχθεί στην Ιταλία ούτε γνώριζαν για τις παραβάσεις αυτές, παρά το γεγονός ότι είχαν παρουσία στην ιταλική αγορά μέσω κοινής επιχείρησης.

49 Το ίδιο συμπέρασμα μπορεί να αντληθεί και από άλλη απόφαση που εξέδωσε το ίδιο τμήμα, με τον ίδιο εισηγητή δικαστή, την ίδια ημέρα σχετικά με τα ίδια ζητήματα όσον αφορά την Ιταλία, και συγκεκριμένα από την απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Wabco Europe κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-380/10, EU:T:2013:449, σκέψεις 70 επ.). Με την απόφαση αυτή, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι δεν έπρεπε να καταλογιστεί ευθύνη στις επιχειρήσεις του ομίλου Ideal Standard για το διάστημα από τον Μάρτιο του 1993 έως τον Μάρτιο του 2000, παρά τη διαπιστωμένη συμμετοχή τους σε συναντήσεις της επαγγελματικής ένωσης στην Ιταλία, κατά τις οποίες πραγματοποιούνταν συζητήσεις αντίθετες στους κανόνες του ανταγωνισμού.

50 Με πανομοιότυπη αιτιολογία, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε εν μέρει την επίδικη απόφαση ως προς τη διαπραχθείσα στην Ιταλία παράβαση, με την απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Keramag Keramische Werke κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-379/10 και T-381/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:457, σκέψεις 222 και 223), κατ' αντίθεση προς ό,τι έκρινε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

51 Βάσει των προεκτεθέντων, δεν μπορεί να γίνει επί της ουσίας δεκτή η εκτίμηση των αποδείξεων στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 233 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, σε συνδυασμό με τις σκέψεις 66 επ. αυτής.

52 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του δεύτερου αναιρετικού λόγου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

53 Ως προς το πρώτο σκέλος του δεύτερου αναιρετικού λόγου, από την ανάγνωση του σημείου 59 του δικογράφου της προσφυγής ακύρωσης, το οποίο επικαλέστηκε η αναιρεσείουσα προς στήριξη του συγκεκριμένου αναιρετικού λόγου, διαπιστώνεται ότι, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 233 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αναιρεσείουσα όντως αρνήθηκε απλώς και μόνον ότι γνώριζε για τις αντίθετες στον ανταγωνισμό πρακτικές στην Ιταλία, χωρίς να προβάλει κανένα επιχείρημα προς στήριξη της αρνήσεώς της αυτής και χωρίς η άρνησή της να στηρίζεται σε συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία. Επιπλέον, το εν λόγω σημείο 59 σχετίζεται με τον πρώτο λόγο ακύρωσης και όχι με το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου ακύρωσης, οπότε δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν απάντησε συναφώς κατά την ανάλυση του σκέλους αυτού με τις σκέψεις 231 έως 234 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

54 Έπεται ότι το πρώτο σκέλος του δευτέρου αναιρετικού λόγου είναι αβάσιμο.

55 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του δεύτερου αναιρετικού λόγου, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ χωρεί όχι μόνον από μεμονωμένη πράξη, αλλά και από σειρά πράξεων ή ακόμη και από συνεχιζόμενη συμπεριφορά, έστω και αν ένα ή

περισσότερα στοιχεία αυτής της σειράς πράξεων ή της συνεχιζόμενης συμπεριφοράς θα μπορούσαν επίσης να στοιχειοθετήσουν, εξεταζόμενα αφ' εαυτών και μεμονωμένα, παράβαση της εν λόγω διάταξης. Συγκεκριμένα, όταν οι διάφορες πράξεις εντάσσονται σε ένα «συνολικό σχέδιο», λόγω του ότι επιδιώκουν τον ίδιο σκοπό, ήτοι τη νόθευση του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά, η Επιτροπή δικαιούται να καταλογίσει την ευθύνη για τις πράξεις αυτές αναλόγως της συμμετοχής στην παράβαση, η οποία λαμβάνεται υπόψη στο σύνολό της (βλ. απόφαση της 24ης Ιουνίου 2015, Fresh Del Monte Produce κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P και C-294/13 P, EU:C:2015:416, σκέψη 156 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

56 Επιχείρηση η οποία έχει μετάσχει σε ενιαία και σύνθετη παράβαση με ενέργειές της που εμπίπτουν στην έννοια της αντίθετης προς τον ανταγωνισμό συμφωνίας ή εναρμονισμένης πρακτικής, κατά το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, οι οποίες απέβλεπαν στην υλοποίηση της παράβασης στο σύνολό της, είναι συνυπαίτια, για όλη τη διάρκεια της συμμετοχής της στην εν λόγω παράβαση, για ενέργειες στις οποίες προέβησαν άλλες επιχειρήσεις στο πλαίσιο της εν λόγω παράβασης. Τούτο ισχύει όταν αποδεικνύεται ότι η εν λόγω επιχείρηση είχε την πρόθεση να συμβάλει, με τη συμπεριφορά της, στους κοινούς σκοπούς τους οποίους επιδίωκε το σύνολο των συμμετεχόντων και ότι γνώριζε τις παραβατικές συμπεριφορές τις οποίες είχαν κατά νου ή τις οποίες ακολουθούσαν άλλες επιχειρήσεις επιδιώκοντας τους ίδιους σκοπούς ή μπορούσε ευλόγως να τις προβλέψει και αποδεχόταν τον σχετικό κίνδυνο (βλ. απόφαση της 24ης Ιουνίου 2015, Fresh Del Monte Produce κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P και C-294/13 P, EU:C:2015:416, σκέψη 157 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

57 Επομένως, η επιχείρηση μπορεί να έχει συμμετάσχει άμεσα στο σύνολο των αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορών που συνθέτουν την ενιαία και διαρκή παράβαση, οπότε η Επιτροπή ορθώς της καταλογίζει την ευθύνη για το σύνολο των συμπεριφορών αυτών και, συνεπώς, για την εν λόγω παράβαση στο σύνολό της. Η επιχείρηση μπορεί επίσης να έχει συμμετάσχει άμεσα σε μέρος μόνον των αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορών που συνθέτουν την ενιαία και διαρκή παράβαση, αλλά να γνώριζε το σύνολο των λοιπών παραβατικών συμπεριφορών τις οποίες είχαν κατά νου ή τις οποίες ακολουθούσαν οι λοιποί συμμετέχοντες στη σύμπραξη επιδιώκοντας τους ίδιους σκοπούς ή να μπορούσε ευλόγως να τις προβλέψει και να αποδεχόταν τον σχετικό κίνδυνο. Στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή ορθώς επίσης καταλογίζει στην επιχείρηση αυτή την ευθύνη για το σύνολο των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορών που συνθέτουν την εν λόγω παράβαση και, συνεπώς, για την παράβαση στο σύνολό της (βλ. απόφαση της 24ης Ιουνίου 2015, Fresh Del Monte Produce κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P και C-294/13 P, EU:C:2015:416, σκέψη 158 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

58 Εξάλλου, προκειμένου να χαρακτηριστούν διάφορες ενέργειες ως ενιαία και διαρκής παράβαση, δεν απαιτείται να επαληθεύεται αν εμφανίζουν μεταξύ τους δεσμό συμπληρωματικότητας υπό την έννοια ότι κάθε μία από αυτές σκοπεί στην αντιμετώπιση μιας ή περισσοτέρων συνεπειών της κανονικής λειτουργίας του ανταγωνισμού και συντείνουν, μέσω της αλληλεπίδρασής τους, στην επέλευση του συνόλου των αντιθέτων προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων τα οποία επιδίωξαν όσοι ενήργησαν στο πλαίσιο ενός σφαιρικού σχεδίου, επιδιώκοντας ενιαίο σκοπό. Αντιθέτως, η προϋπόθεση περί ενιαίου σκοπού συνεπάγεται ότι πρέπει να εξετάζεται εάν υφίστανται στοιχεία που χαρακτηρίζουν τις επιμέρους ενέργειες που συνθέτουν την παράβαση και από τα οποία μπορεί να συναχθεί ότι οι ενέργειες άλλων εμπλεκομένων στην παράβαση επιχειρήσεων δεν είχαν τον ίδιο σκοπό ούτε το ίδιο αποτέλεσμα και, ως εκ τούτου, δεν εντάσσονται σε ένα «συνολικό σχέδιο», λόγω του ότι επιδιώκουν τον ίδιο σκοπό, ήτοι τη νόθευση του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά (βλ., συναφώς, απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Siemens κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-239/11 P, C-489/11 P και C-498/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:866, σκέψεις 247 και 248).

59 Περαιτέρω, από τη νομολογία του Δικαστηρίου δεν συνάγεται ότι το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ αφορά αποκλειστικώς είτε τις επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στην αγορά όπου υφίστανται περιορισμοί του ανταγωνισμού, ή έστω σε αγορές ευρισκόμενες σε προηγούμενο ή επόμενο στάδιο εμπορίας ή γειτονικές με αυτήν, είτε τις επιχειρήσεις οι οποίες περιορίζουν, δυνάμει συμφωνίας ή

εναρμονισμένης πρακτικής, την αυτονομία της συμπεριφοράς τους σε δεδομένη αγορά. Πράγματι, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το γράμμα του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ αναφέρεται γενικώς σε όλες τις συμφωνίες και τις εναρμονισμένες πρακτικές οι οποίες, είτε στις οριζόντιες σχέσεις είτε στις κάθετες, νοθεύουν τον ανταγωνισμό στην εσωτερική αγορά, ανεξαρτήτως σε ποια συγκεκριμένη αγορά δραστηριοποιούνται οι εμπλεκόμενοι, καθώς και ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι οι όροι των μεταξύ τους διακανονισμών αφορούν μόνον την εμπορική συμπεριφορά του ενός εξ αυτών (βλ., συναφώς, απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2015, AC-Treuhand κατά Επιτροπής, C-194/14 P, EU:C:2015:717, σκέψεις 34 και 35 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

60 Από τη νομολογία αυτή συνάγεται ότι δεν είναι νομικά εσφαλμένη η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου ότι η αναιρεσείουσα μετέσχε σε ενιαία παράβαση καλύπτουσα μεταξύ άλλων την ιταλική επικράτεια, καθόσον γνώριζε για τις αντίθετες προς τον ανταγωνισμό ενέργειες στην εν λόγω επικράτεια, ενέργειες οι οποίες αποτελούσαν μέρος του συνολικού σχεδίου για το οποίο έγινε λόγος στη σκέψη 15 της παρούσας απόφασης, παρά το γεγονός ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε ακολουθήσει η ίδια τέτοιες πρακτικές.

61 Όσον αφορά το επιχείρημα σχετικά με τη λύση που έγινε δεκτή με τις αποφάσεις της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Wabco Europe κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-380/10, EU:T:2013:449), της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Keramag Keramische Werke κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-379/10 και T-381/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:457), και της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Duravit κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-364/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:477), υπενθυμίζεται ότι, όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 42 της παρούσας απόφασης, η υποχρέωση του Γενικού Δικαστηρίου να αιτιολογεί τις αποφάσεις του δεν σημαίνει, κατ' αρχήν, ότι υποχρεούται να δικαιολογεί τη λύση που δέχθηκε σε μια υπόθεση σε σχέση με τη λύση που δέχθηκε σε άλλη υπόθεση της οποίας επελήφθη, έστω και αν αυτή αφορά την ίδια απόφαση.

62 Επιπλέον, το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε εν μέρει την επίδικη απόφαση κατά το μέρος που αφορά τη συμμετοχή ορισμένων άλλων μελών της οικείας σύμπραξης στις προσαπτόμενες παραβάσεις, σε συγκεκριμένες γεωγραφικές αγορές και επί συγκεκριμένα χρονικά διαστήματα, δεν αρκεί για να αμφισβητηθεί η διαπίστωση που διατυπώνεται με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση περί συνολικού σχεδίου το οποίο κάλυπτε τις επίμαχες τρεις υποκατηγορίες προϊόντων σε έξι κράτη μέλη, διότι οι επίμαχες συμπεριφορές κατέτειναν στον ίδιο σκοπό, ο οποίος συνίστατο στη νόθευση του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά. Η μερική ακύρωση θα μπορούσε ενδεχομένως να οδηγήσει μόνο σε μείωση του επιβληθέντος σε κάθε μία από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις προστίμου, κατά το μέτρο που οι εν λόγω γεωγραφικές αγορές έχουν ληφθεί υπόψη κατά τον υπολογισμό του προστίμου αυτού.

63 Επομένως, δεν ευσταθεί η θέση της αναιρεσείουσας ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε σφάλμα, επειδή απέρριψε τον λόγο περί μη διάπραξης παράβασης στην Ιταλία, ενώ είχε δεχθεί ότι η συμμετοχή στην παράβαση αυτή ορισμένων επιχειρήσεων με παρουσία στην ιταλική αγορά δεν είχε εν όλω ή εν μέρει αποδειχθεί για το σύνολο των χρονικών περιόδων που επισήμανε η Επιτροπή.

64 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του δευτέρου αναιρετικού λόγου είναι αβάσιμο.

65 Κατά συνέπεια, ο δεύτερο λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου αναιρετικού λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

66 Με το πρώτο σκέλος του τρίτου αναιρετικού λόγου, η αναιρεσείουσα προσάπτει, κατ' ουσίαν, στο Γενικό Δικαστήριο ότι κακώς δέχθηκε ότι η Επιτροπή νομιμοποιούνταν να προβεί στη διαπίστωση παραγραφείσας παράβασης η οποία είχε διαπραχθεί στις Κάτω Χώρες, καθ' υπέρβαση των

αρμοδιοτήτων που αντλεί από το άρθρο 263 ΣΛΕΕ και παραβιάζοντας την υποχρέωση αιτιολόγησης που απορρέει από το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Συγκεκριμένα, η υπό κρίση υπόθεση δεν αφορά περίπτωση κατά την οποία υφίσταται τέτοια νομιμοποίηση.

67 Με το δεύτερο σκέλος του τρίτου αναιρετικού λόγου, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι υπάρχει πρόδηλη αντίφαση μεταξύ του σημείου 2 του διατακτικού και του αιτιολογικού της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Συγκεκριμένα, ενώ η Επιτροπή είχε αρχικώς διαπιστώσει διαρκή παράβαση διάρκειας άνω των πέντε ετών στις Κάτω Χώρες, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε εν τέλει, με τη σκέψη 321 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι στην αναιρεσείουσα μπορεί να επιβληθεί κύρωση μόνο για την παράβαση που διαπράχθηκε στο κράτος μέλος αυτό για το διάστημα, αφενός, μεταξύ 26ης Νοεμβρίου 1996 και 1ης Δεκεμβρίου 1997 και, αφετέρου, μεταξύ 20ής Ιανουαρίου και 1ης Δεκεμβρίου 1999. Βάσει των δικών του επισημάνσεων, το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε, όπως έπραξε με το σημείο 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης σχετικά με την παράβαση που διαπράχθηκε στη Γερμανία, να ακυρώσει την επίδικη απόφαση ως προς το ζήτημα αυτό, κατά το μέρος που στην απόφαση αυτή αναφέρεται ότι η αναιρεσείουσα μετέσχε στις Κάτω Χώρες σε σύμπραξη στον κλάδο των ειδών υγιεινής για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των προαναφερθέντων. Το Γενικό Δικαστήριο, όμως, δεν το έλαβε αυτό υπόψη, υποπίπτοντας έτσι σε νομικό σφάλμα το οποίο θα έπρεπε, συνεπώς, να επιφέρει μερική τουλάχιστον αναίρεση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

68 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του τρίτου αναιρετικού λόγου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

69 Ενόψει της απάντησης στο πρώτο σκέλος του τρίτου αναιρετικού λόγου, υπενθυμίζεται, όσον αφορά καταρχάς το επιχείρημα της αναιρεσείουσας περί παράβασης του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, ότι, κατά πάγια νομολογία, από το άρθρο 256 ΣΛΕΕ, το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το άρθρο 169, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναίρεσης πρέπει να αναφέρει επακριβώς τα επικρινόμενα στοιχεία της απόφασης της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν ειδικώς την αίτηση αυτή. Δεν πληροί την προϋπόθεση αυτή η αίτηση αναίρεσης η οποία, χωρίς καν να περιέχει επιχειρηματολογία αποσκοπούσα ειδικώς στον εντοπισμό του νομικού σφάλματος που παρουσιάζει η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, απλώς αναπαράγει τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Συγκεκριμένα, μια τέτοια αίτηση αναίρεσης αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγής, πράγμα που δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 30ής Ιουνίου 2005, Eurocermex κατά ΓΕΕΑ, C-286/04 P, EU:C:2005:422, σκέψεις 49 και 50, καθώς και της 12ης Σεπτεμβρίου 2006, Reynolds Tobacco κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-131/03 P, EU:C:2006:541, σκέψεις 49 και 50).

70 Η αναιρεσείουσα, πάντως, δεν εκθέτει τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπερέβη τις αρμοδιότητες που αντλεί από το άρθρο 263 ΣΛΕΕ, δεχόμενο, εν προκειμένω, ότι η Επιτροπή νομιμοποιούνταν να διαπιστώσει παράβαση διαπραχθείσα στις Κάτω Χώρες.

71 Επομένως, το επιχείρημα αυτό κρίνεται απαράδεκτο.

72 Όσον αφορά, δεύτερον, το επιχείρημα της αναιρεσείουσας περί παράβασης της υποχρέωσης αιτιολόγησης, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, το Γενικό Δικαστήριο δεν υποχρεούται να παραθέσει αιτιολογία που να ακολουθεί σε όλη τους την έκταση και ένα προς ένα όλα τα επιχειρήματα των διαδίκων, εφόσον η αιτιολογία παρέχει στους μεν ενδιαφερομένους τη δυνατότητα να πληροφορηθούν τους λόγους για τους οποίους δεν έγιναν δεκτά τα επιχειρήματά τους, στο δε Δικαστήριο επαρκή στοιχεία για να ασκήσει τον έλεγχό του (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της

2ας Απριλίου 2009, Bouygues και Bouygues Télécom κατά Επιτροπής, C-431/07 P, EU:C:2009:223, σκέψη 42, καθώς και της 22ας Μαΐου 2014, Armando Álvarez κατά Επιτροπής, C-36/12 P, EU:C:2014:349, σκέψη 31).

73 Πάντως, το Γενικό Δικαστήριο, αφού υπενθύμισε ότι, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003 και κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή δύναται, εφόσον νομιμοποιείται, να διαπιστώσει τη διάπραξη παράβασης για την οποία δεν μπορεί πλέον να επιβληθεί χρηματική ποινή λόγω παραγραφής, έκρινε, με τη σκέψη 304 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η Επιτροπή διέθετε εν προκειμένω τέτοια νομιμοποίηση. Συγκεκριμένα, προς ενίσχυση της διαπίστωσής της περί ενιαίας παράβασης, η Επιτροπή νομιμοποιούνταν, κατά την κρίση του Γενικού Δικαστηρίου, να διαπιστώσει το σύνολο των παράνομων πρακτικών στις οποίες μετείχαν επιχειρήσεις όπως οι αναιρεσείουσα, την οποία θεωρούσε μέλος της «κεντρική ομάδας επιχειρήσεων» που διέπραξαν την προσαπτόμενη παράβαση, ακόμη και για τα χρονικά διαστήματα για τα οποία η παράβαση είχε παραγραφεί.

74 Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο, το οποίο δεν ήταν υποχρεωμένο να απαντήσει στο σύνολο των επιχειρημάτων της αναιρεσείουσας, αιτιολόγησε την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση επαρκώς κατά νόμον.

75 Επομένως, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναίρεσης είναι εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

76 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, σχετικά με αντίφαση μεταξύ του σκεπτικού και του σημείου 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το οποίο δεν αντιστοιχεί στις διαπιστώσεις στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 321 της απόφασης αυτής, τονίζεται ότι οι διαπιστώσεις αυτές δεν αναιρούν την κρίση που διατυπώνεται στο σημείο 2 του διατακτικού ότι η αναιρεσείουσα μετέσχε από τις 12 Οκτωβρίου 1994 σε ενιαία παράβαση στον κλάδο των ειδών υγιεινής στο Βέλγιο, στη Γερμανία, στη Γαλλία, στην Ιταλία, στις Κάτω Χώρες και στην Αυστρία, καθώς το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι οι επίμαχες παραβατικές συμπεριφορές είχαν αρχίσει από την ημερομηνία αυτή στο τελευταίο κράτος μέλος. Κατά τα λοιπά, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε εν μέρει την επίδικη απόφαση στην υπόθεση T-374/10 όχι επειδή ήταν εσφαλμένη η εκτίμηση της Επιτροπής όσον αφορά τη διαπραχθείσα στη Γερμανία παράβαση, αλλά επειδή η Επιτροπή δεν είχε αποδείξει επαρκώς κατά νόμον ότι η αναιρεσείουσα μετείχε σε παράβαση στις Κάτω Χώρες από τις 28 Σεπτεμβρίου 1994, όπως σαφώς προκύπτει από τις σκέψεις 321 και 395 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

77 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του τρίτου αναιρετικού λόγου είναι αβάσιμο.

78 Κατόπιν των προεκτεθέντων, ο τρίτος αναιρετικός λόγος πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

79 Με τον τέταρτο αναιρετικό λόγο, ο οποίος διαιρείται σε τέσσερα σκέλη, η αναιρεσείουσα προβάλλει, πρώτον, ότι οι ισχυρισμοί που προέβαλε κατά τη διαδικασία σχετικά με τα περιστατικά στο Βέλγιο διατυπώθηκαν εσφαλμένα, με συνέπεια να είναι πλημμελής η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, κατά παράβαση του άρθρου 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Οι λόγοι τους οποίους παραθέτει το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 243 επ. της εν λόγω απόφασης στηρίζονται στην εσφαλμένη παραδοχή ότι ο Z. ανήκε ακόμη στο προσωπικό της Villeroy & Boch Belgium μετά την 1η Ιανουαρίου 2003. Στην πραγματικότητα, όπως είχε αναφέρει η αναιρεσείουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και όπως διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο,

ο Z. δεν είχε από την ημερομηνία αυτή καμία σχέση, οργανωτική ή απορρέουσα από σύμβαση εργασίας, με τη Villeroy & Boch Belgium, με συνέπεια να αποκλείεται ο καταλογισμός των εν λόγω περιστατικών στην αναιρεσείουσα.

80 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, επικουρικώς, ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 101 ΣΛΕΕ δεχόμενο ότι η Villeroy & Boch Belgium είχε μετάσχει σε παράβαση με αντικείμενο τα κεραμικά μπάνιου στο Βέλγιο, παρά το γεγονός ότι από το τέλος του 2002 είχε παύσει τη δραστηριότητά της στην αγορά αυτή. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο δεν ανέφερε με ποιες «ενέργειες» θα μπορούσε η εταιρία αυτή, μετά την απόσυρσή της από την εν λόγω αγορά, να συντονιστεί με άλλους μετέχοντες στη σύμπραξη με σκοπό τον περιορισμό του ανταγωνισμού στην αγορά αυτή. Υπό το πρίσμα της αιτιολογίας που παρέθεσε το Γενικό Δικαστήριο στις αποφάσεις της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Wabco Europe κ.λπ. κατά Επιτροπής (Τ-380/10, EU:T:2013:449, σκέψεις 79 επ.), καθώς και της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Keramag Keramische Werke κ.λπ. κατά Επιτροπής (Τ-379/10 και Τ-381/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:457, σκέψεις 222 επ.), δεν θα μπορούσε να καταλογιστεί στη Villeroy & Boch Belgium, ή εμμέσως στην αναιρεσείουσα, ευθύνη για πράξεις τρίτων μεταγενέστερες της προαναφερθείσας ημερομηνίας απόσυρσής της από την αγορά. Όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο με τις εν λόγω αποφάσεις, μια τέτοια αιτίαση θα απαιτούσε τη διαπίστωση των λοιπών συστατικών στοιχείων της ενιαίας παράβασης, και πιο συγκεκριμένα ταυτότητα «σκοπού» ή «αποτελέσματος» των περιορισμών στον ανταγωνισμό στη βελγική αγορά, προϋπόθεση η οποία προδήλως δεν πληρούται στην υπό κρίση υπόθεση. Σε κάθε περίπτωση, η αντίφαση ως προς την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών μεταξύ της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και της απόφασης της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Wabco Europe κ.λπ. κατά Επιτροπής (Τ-380/10, EU:T:2013:449), συνιστά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης σε βάρος της αναιρεσείουσας.

81 Τρίτον, όσον αφορά την απόδειξη της ύπαρξης εναρμονισμένων πρακτικών κατά τις συναντήσεις της 28ης και 29ης Απριλίου 2003 στο Βέλγιο, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε, με τη σκέψη 271 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, να περιοριστεί η διεξαγωγή αποδείξεων στην επισήμανση ότι ο μη καθορισμός ενιαίου ποσοστού χορήγησης μπόνους στους χονδρεμπόρους «δεν αποκλείει τη νόθευση του ανταγωνισμού λόγω της ανταλλαγής των εν λόγω πληροφοριών». Ωστόσο, ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι η κρίση αυτή του Γενικού Δικαστηρίου είναι βάσιμη, τούτο δεν θα ήταν λογικά αρκετό ώστε να αποδειχθεί η παράβαση. Θα συνέτρεχε είτε παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης, κατά την έννοια του άρθρου 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, είτε παραβίαση της αρχής in dubio pro reo που κατοχυρώνεται με το άρθρο 48, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).

82 Τέταρτον, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση περιέχει νομικό σφάλμα στις σκέψεις 272 και 274, κατά το μέτρο που διαπιστώνεται ενιαία, σύνθετη και διαρκής παράβαση όσον αφορά το σύνολο των προσαπτόμενων παραβάσεων στη βελγική αγορά των κεραμικών μπάνιου.

83 Τα περιστατικά που διαπίστωσε η Επιτροπή βάσει της συνάντησης της VCG δεν μπορούν να οδηγήσουν στο συμπέρασμα ότι η διαπιστωθείσα παράβαση αποτελεί ενιαία παράβαση εκτεινόμενη σε όλο το χρονικό διάστημα τέλεσής της. Αντιθέτως, μετά τη συνάντηση της VCG στις 28 και 29 Απριλίου 2003, υπήρξε εμφανής διακοπή της παράβασης, οπότε δεν είναι δυνατόν, από νομική άποψη, να θεωρηθεί ότι οι προγενέστερες και οι μεταγενέστερες συναντήσεις αποτελούν ενιαία και διαρκή παράβαση.

84 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του τέταρτου αναιρετικού λόγου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

85 Όσον αφορά, πρώτον, το πρώτο σκέλος του τέταρτου αναιρετικού λόγου, περί παραβίασης της υποχρέωσης αιτιολόγησης κατά το μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη της τη θέση της αναιρεσείουσας ότι από 1ης Ιανουαρίου 2003 ο Z. δεν είχε πλέον καμία σχέση με τη Villeroy & Boch Belgium, επισημαίνεται ότι, κατά την έγγραφη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα επισήμανε απλώς, προς αμφισβήτηση της συμμετοχής της στη σύμπραξη στο Βέλγιο από την ημερομηνία αυτή, ότι η Villeroy & Boch Luxembourg «είχε αποκτήσει από τα τέλη του 2002 την επιχείρηση κεραμικών μπάνιου της βελγικής εταιρίας». Επομένως, η αναιρεσείουσα υποστήριξε για πρώτη φορά ρητώς κατά την προφορική διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ότι δεν μπορεί να της καταλογιστεί ευθύνη για αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά στη βελγική αγορά των κεραμικών μπάνιου από 1ης Ιανουαρίου 2003, κατά το μέτρο που το πρόσωπο που μετείχε στις συναντήσεις της σύμπραξης, ήτοι ο Z., δεν ήταν πλέον, από την ημερομηνία αυτή, εργαζόμενος της Villeroy & Boch Belgium, αλλά της Villeroy & Boch Luxembourg.

86 Πάντως, κατά το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του νυν Γενικού Δικαστηρίου, απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης, εκτός αν αυτοί στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που προέκυψαν κατά τη διαδικασία. Επομένως, το επιχείρημα που προέβαλε η αναιρεσείουσας κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ήταν προδήλως απαράδεκτο, καθώς αφορούσε νέο λόγο ακύρωσης στηριζόμενο σε πραγματικό στοιχείο το οποίο γνώριζε πρώτη η αναιρεσείουσα και το οποίο δεν είχε γνωστοποιηθεί κατά τη διαδικασία.

87 Βεβαίως, το Γενικό Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε ρητώς ούτε επί του παραδεκτού ούτε επί του βασίμου του συγκεκριμένου επιχειρήματος. Εντούτοις, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, δεν είναι δυνατό, κάθε φορά που διάδικος προβάλλει στη διάρκεια της διαδικασίας έναν νέο ισχυρισμό ο οποίος προδήλως δεν ανταποκρίνεται στις επιταγές του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, να απαιτείται από το Γενικό Δικαστήριο είτε να διευκρινίζει στην απόφασή του για ποιους λόγους ο ισχυρισμός αυτός είναι απαράδεκτος είτε να τον εξετάζει επί της ουσίας (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 20ής Μαρτίου 2014, Rousse Industry κατά Επιτροπής, C-271/13 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2014:175, σκέψη 22 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

88 Εξ αυτού συνάγεται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν παραβίασε την υποχρέωση αιτιολόγησης, κρίνοντας, με τη σκέψη 248 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η συμμετοχή του Z. στις συναντήσεις της σύμπραξης «αποδεικνύει ότι η Villeroy & Boch Belgium εξακολούθησε να μετέχει ενεργά στη σύμπραξη προς ίδιο συμφέρον, καθώς και προς το συμφέρον της επιχείρησης της οποίας αποτελούσε μέρος, κατά την έννοια του δικαίου του ανταγωνισμού», χωρίς να λάβει υπόψη τον εκπρόθεσμο ισχυρισμό της αναιρεσείουσας κατά τον οποίον ο Z. δεν ήταν πλέον, από 1ης Ιανουαρίου 2003, εργαζόμενος της Villeroy & Boch Belgium και χωρίς να εξηγήσει γιατί ο ισχυρισμός αυτός είναι προδήλως απαράδεκτος.

89 Επομένως, το πρώτο σκέλος του τετάρτου αναιρετικού λόγου είναι αβάσιμο.

90 Όσον αφορά, δεύτερον, το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, σχετικά με παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, επισημαίνεται ότι η αναιρεσείουσα δεν αμφισβητεί τη διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου ότι οι συναντήσεις της VCG πριν και μετά την 1η Ιανουαρίου 2003 ήταν παράνομες, αλλά θεωρεί ότι κακώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο ότι μετείχε στην παράβαση όταν η Villeroy & Boch Belgium είχε παύσει τη δραστηριότητά της στην αγορά των κεραμικών μπάνιου από το τέλος του 2002.

91 Πάντως, από τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 59 της παρούσας απόφασης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε, με τη σκέψη 242 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι ενδέχεται να συντρέχει παράβαση του απαγορευτικού κανόνα του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ από

επιχείρηση, σε περίπτωση που οι ενέργειές της, οι οποίες είναι συντονισμένες με εκείνες άλλων επιχειρήσεων, αποσκοπούν στον περιορισμό του ανταγωνισμού σε συγκεκριμένη αγορά, χωρίς αυτό να προϋποθέτει αναγκαστικώς ότι η ίδια δραστηριοποιείται σε αυτή τη συγκεκριμένη αγορά.

92 Συναφώς, διευκρινίζεται, αφενός, ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο στοιχειοθέτησε την ενεργό συμμετοχή της Villeroy & Boch Belgium στην προσαπτόμενη παράβαση. Συγκεκριμένα, επισήμανε, με τις σκέψεις 244 και 248 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η αδιάλειπτη συμμετοχή του Z. για λογαριασμό της Villeroy & Boch Belgium στις συναντήσεις της VCG –τον παράνομο χαρακτήρα των οποίων δεν αμφισβητεί η αναιρεσείουσα– πριν και μετά την 1η Ιανουαρίου 2003, δηλαδή ακόμη και μετά την παύση των δραστηριοτήτων της εταιρίας αυτής στην αγορά των κεραμικών μπάνιου, αποδεικνύει την ενεργό συμμετοχή της στην παράβαση. Αφετέρου, αντιθέτως προς ό,τι διατείνεται η αναιρεσείουσα, οι ενέργειες που προσάπτονται στους μετέχοντες στην εν λόγω παράβαση, περιλαμβανομένης της Villeroy & Boch Belgium, παρατίθενται στις σκέψεις 255 έως 277 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

93 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι είναι απορριπτέο το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι η Villeroy & Boch Belgium είχε παύσει εντελώς τις δραστηριότητές της στον κλάδο των κεραμικών μπάνιου από το τέλος του 2002.

94 Βάσει της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 42 της παρούσας απόφασης, το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται λόγω της λύσης που δόθηκε με τις αποφάσεις της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Wabco Europe κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-380/10, EU:T:2013:449, σκέψη 84), και της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Keramag Keramische Werke κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-379/10 και T-381/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:457, σκέψεις 220 επ.).

95 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του τέταρτου αναιρετικού λόγου είναι αβάσιμο.

96 Τέλος, όσον αφορά, τρίτον, τα επιχειρήματα που προβάλλει η αναιρεσείουσα στο πλαίσιο του τρίτου και του τέταρτου σκέλους του υπό κρίση αναιρετικού λόγου, επισημαίνεται ότι με τα επιχειρήματα αυτά, η αναιρεσείουσα επιδιώκει ουσιαστικά, με προκάλυμμα τον ισχυρισμό ότι το Γενικό Δικαστήριο έχει υποπέσει σε νομικό σφάλμα, να αμφισβητήσει την εκτίμηση των αποδείξεων σχετικά με τις παράνομες συναντήσεις, εκτίμηση η οποία εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου. Συνεπώς, τα επιχειρήματα αυτά κρίνονται απορριπτέα ως απαράδεκτα.

97 Κατόπιν των προεκτεθέντων, ο τέταρτος αναιρετικός λόγος πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του πέμπτου αναιρετικού λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

98 Με τον πέμπτο αναιρετικό λόγο, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει το άρθρο 101 ΣΛΕΕ κατά το μέρος που διαπιστώνεται παράβαση διαπραχθείσα κατά τα έτη 2002 έως 2004 στη Γερμανία.

99 Όσον αφορά, ειδικότερα, την απόδειξη σχετικά με αντίθετες στον ανταγωνισμό πρακτικές με αντικείμενο τις ντουζιέρες το 2002, η αναιρεσείουσα φρονεί ότι η συλλογιστική που αναπτύσσει το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 116 και 117 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης είναι νομικά εσφαλμένη, καθώς δεν έχουν ληφθεί υπόψη οι θέσεις που αναπτύσσει στο σημείο 135 της προσφυγής ακύρωσης και στο σημείο 49 του υπομνήματος απάντησης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα, καθώς χαρακτήρισε ως παράνομη ανταλλαγή ευαίσθητων εμπορικών πληροφοριών μια συζήτηση μεταξύ ανταγωνιστών σχετικά με τον χρόνο αποστολής των νέων ετήσιων τιμοκαταλόγων.

100 Όσον αφορά την απόδειξη αντίθετων στον ανταγωνισμό ενεργειών στον κλάδο των κεραμικών μπάνιου το 2002, η αναιρεσείουσα φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε να αποφανθεί, με τη σκέψη 143 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι δεν είχε διακόψει τη συμμετοχή της σε παράνομες πρακτικές το 2002, με το σκεπτικό ότι τα αντίθετα στον ανταγωνισμό αποτελέσματα των παράνομων συζητήσεων που διενεργήθηκαν το 2001 εκδηλώθηκαν το 2002 και ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε δημοσίως αποστασιοποιηθεί από τις συζητήσεις αυτές ούτε από τις συζητήσεις του 2003, και μάλιστα, παρά το γεγονός ότι, όπως διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο, δεν υπήρχαν άμεσες αποδείξεις για τη διεξαγωγή παράνομων συναντήσεων το 2002.

101 Όσον αφορά τις προσαπτόμενες ενέργειες στην αγορά των κεραμικών μπάνιου κατά το 2003, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι η σκέψη 144 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης συνιστά παραμόρφωση των όσον υποστηρίζει σχετικά με την απόδειξη της συμμετοχής της στις συναντήσεις της FSKI στις 17 Ιανουαρίου 2003 καθώς και στις 4 και 5 Ιουλίου 2003, με συνέπεια να παραβιάζεται το άρθρο 101 ΣΛΕΕ και να προσβάλλεται το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι η αναιρεσείουσα δεν αμφισβητεί ότι, βάσει του πρακτικού της τελευταίας αυτής συνάντησης, «οι κατασκευαστές κεραμικών μπάνιου συμφώνησαν η αύξηση των διοδίων να μην επιβαρύνει αποκλειστικά τους κατασκευαστές κεραμικών μπάνιου, αλλά να μετακυλιστεί στους πελάτες τους», και ότι η αναιρεσείουσα δεν αμφισβήτησε «την αξιοπιστία» του πρακτικού αυτού, πλην όμως η επισήμανση αυτή του Γενικού Δικαστηρίου είναι εσφαλμένη και αντίθετη στα επιχειρήματα που με σαφήνεια ανέπτυξε η αναιρεσείουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

102 Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο δεν διευκρίνισε, με τη σκέψη 145 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, γιατί οι συζητήσεις κατά τις συναντήσεις αυτές συνεπάγονταν ουσιαστικό περιορισμό των κρίσιμων για τον ανταγωνισμό απορρήτων στοιχείων, λόγω περιορισμού των αβέβαιων παραμέτρων του ανταγωνισμού, ούτε διευκρίνισε ποιες συγκεκριμένες πληροφορίες αποτελούσαν τέτοια απόρρητα στοιχεία. Δεδομένου, πάντως, ότι, όπως ανέφερε η αναιρεσείουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, οι πληροφορίες που ανταλλάγησαν εν προκειμένω ήταν δημοσιοποιημένες, οι συζητήσεις αυτές δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως σύμπραξη αντίθετη στο άρθρο 101 ΣΛΕΕ.

103 Ομοίως, δεν αποδείχθηκε ότι το 2004 διαπράχθηκε παράβαση με αντικείμενο τις ντουζιέρες και τα κεραμικά μπάνιου. Συγκεκριμένα, για να στοιχειοθετήσει η συμμετοχή της αναιρεσείουσας στην παράβαση αυτή, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε, με τις σκέψεις 121 και 148 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, αποκλειστικά στο γεγονός ότι τα μέλη της IndustrieForum Sanitär και της Freundeskreis der deutschen Sanitärindustrie, κατά τη συνάντηση της 20ής Ιουλίου 2004, «αντάλλαξαν αναλυτικές εμπορικές πληροφορίες, ανά εταιρία, σχετικά με την εξέλιξη των κύκλων εργασιών τους στη Γερμανία και τις εξαγωγές τους, καθώς και σχετικά με τις προβλέψεις ανάπτυξής τους» και, πιο συγκεκριμένα, στο γεγονός ότι η αναιρεσείουσα είχε αναφέρει ότι ο κύκλος εργασιών της αυξήθηκε κατά 5,5 %, ότι οι εξαγωγές της παρουσίαζαν αύξηση και ότι προέβλεπε αύξηση του κύκλου εργασιών της στη Γερμανία κατά 5 %.

104 Ωστόσο, αφενός, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι πλημμελώς αιτιολογημένη κατά το μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι οι συζητήσεις κατά την εν λόγω συνάντηση της 20ής Ιουλίου 2004 μπορούσαν να περιορίσουν τα κρίσιμα για τον ανταγωνισμό απόρρητα στοιχεία που προστατεύονται κατά το άρθρο 101 ΣΛΕΕ.

105 Αφετέρου, δεν είναι δυνατόν, κατά την αναιρεσείουσα, η γνωστοποίηση σε ανταγωνιστές ή τρίτους μη ανταγωνιστές του συνολικού κύκλου εργασιών που πραγματοποίησε κατά την προηγούμενη χρήση μια επιχείρηση ή ένας όμιλος, η ανταλλαγή πληροφοριών σχετικά με την αύξηση των εξαγωγών ή ακόμη η γνωστοποίηση των προβλέψεων αύξησης του κύκλου εργασιών ή στατιστικών στοιχείων σχετικών με την εξέλιξή του να χαρακτηριστεί ως παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Συγκεκριμένα, από αυτά τα εμπορικά στοιχεία δεν είναι δυνατόν να συναχθεί κανένα συμπέρασμα όσον αφορά τις εμπορικές πρακτικές της οικείας επιχείρησης, την κερδοφορία των δραστηριοτήτων της ή τη στρατηγική που σκοπεύει να ακολουθήσει για την επίτευξη των στόχων της όσον αφορά την αύξηση του κύκλου εργασιών. Καμία εμπορική επιχείρηση δεν μπορεί, βάσει των πληροφοριών που ανταλλάγησαν, να

προδικάσει με μεγαλύτερη βεβαιότητα τη μελλοντική εμπορική συμπεριφορά των ανταγωνιστών της στην αγορά. Επιπλέον, ορισμένα από τα στοιχεία αυτά δημοσιεύονται τακτικά και αμελλητί από όλες τις επιχειρήσεις, καθώς η δημοσιοποίησή τους είναι στις περισσότερες περιπτώσεις υποχρεωτική βάσει της εμπορικής νομοθεσίας, της νομοθεσίας για τις κεφαλαιαγορές και των κανόνων που διέπουν τις συγκεντρώσεις.

106 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του πέμπτου αναιρετικού λόγου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

107 Βάσει της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 38 της παρούσας απόφασης, τα επιχειρήματα που προβάλλει η αναιρεσείουσα στο πλαίσιο του πέμπτου αναιρετικού λόγου είναι απαράδεκτα κατά το μέτρο που αποσκοπούν στην εκ νέου εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων σχετικά με τις παραβάσεις που διαπράχθηκαν στη Γερμανία κατά τα έτη 2002 έως 2004.

108 Κατά τα λοιπά, τονίζεται, όσον αφορά, πρώτον, τις ενέργειες με αντικείμενο τις ντουζιέρες κατά το έτος 2002, αφενός, ότι κακώς προσάπτει η αναιρεσείουσα στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν απάντησε στα όσα υποστηρίζει στο σημείο 135 της προσφυγής ακύρωσης και στο σημείο 49 του υπομνήματος απαντήσεώς, καθώς, όπως επισήμανε η Επιτροπή, τα σημεία αυτά αφορούσαν την παράβαση που διαρπάχθηκε στην Αυστρία και όχι στη Γερμανία.

109 Αφετέρου, το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα, χαρακτηρίζοντας ως παράνομη μια συζήτηση μεταξύ ανταγωνιστών σχετικά με την ημερομηνία αποστολής των νέων ετήσιων τιμοκαταλόγων, είναι απόρροια εσφαλμένης ερμηνείας της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Συγκεκριμένα, με τις σκέψεις 116 και 117 της απόφασης αυτής, το Γενικό Δικαστήριο απλώς διαπίστωσε ότι η εν λόγω ανταλλαγή πληροφοριών αποδεικνύει ότι η αναιρεσείουσα και οι ανταγωνιστές της δεν είχαν παύσει, μεταξύ 2001 και 2003, τη γνωστοποίηση ευαίσθητων εμπορικών πληροφοριών. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν έκρινε ότι η εν λόγω ανταλλαγή συνιστά αφεαυτής παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ.

110 Όσον αφορά, δεύτερον, τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σχετικά με τις ενέργειες στον κλάδο των κεραμικών μπάνιου το 2002, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 143 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, παρά την έλλειψη άμεσων αποδείξεων της συμμετοχής της αναιρεσείουσας σε παράνομες συναντήσεις κατά το έτος αυτό, η Επιτροπή μπορούσε βασίμως να θεωρήσει ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε διακόψει τη συμμετοχή της στην προσαπτόμενη παράβαση κατά το εν λόγω έτος. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, πράγματι, αφενός, ότι τα αντίθετα στον ανταγωνισμό αποτελέσματα των παράνομων συζητήσεων του 2001 με αντικείμενο τις αυξήσεις των τιμών για το 2002, στις οποίες μετέσχε η αναιρεσείουσα, εκδηλώθηκαν το 2002 και, αφετέρου, ότι η αναιρεσείουσα είχε μετάσχει σε παράνομες συζητήσεις σχετικά με αυξήσεις των τιμών κατά τα έτη 2001 και 2003, χωρίς να αποστασιοποιηθεί δημοσίως από αυτές.

111 Πάντως, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η ύπαρξη αντίθετης στον ανταγωνισμό πρακτικής ή συμφωνίας πρέπει, στις περισσότερες περιπτώσεις, να συναχθεί από έναν ορισμένο αριθμό συμπτώσεων ή ενδείξεων, οι οποίες, συνολικά θεωρούμενες, μπορούν να αποτελέσουν, ελλείψει άλλης εύλογης εξήγησης, απόδειξη παραβίασης των κανόνων του ανταγωνισμού. Επομένως, όσον αφορά ειδικότερα παράβαση εκτεινόμενη σε πλείονα έτη, το γεγονός ότι δεν υπήρξε συγκεκριμένη απόδειξη της συμμετοχής εταιρίας στην παράβαση επί ορισμένη περίοδο δεν αποκλείει τη διαπίστωση της συμμετοχής αυτής κατά την εν λόγω περίοδο, εφόσον η διαπίστωση στηρίζεται σε αντικειμενικά και συγκλίνοντα στοιχεία (βλ., συναφώς, απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, Total Marketing Services κατά Επιτροπής, C-634/13 P, EU:C:2015:614, σκέψεις 26 έως 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

112 Βάσει της νομολογίας αυτής και των πραγματικών διαπιστώσεων του Γενικού Δικαστηρίου, οι οποίες παρατίθενται στη σκέψη 110 της παρούσας απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, χωρίς να υποπέσει σε νομικό σφάλμα ή σε σφάλμα ως προς την αιτιολογία, ότι μπορούσε να γίνει δεκτό ότι η αναιρεσείουσα συνέχισε να μετέχει στην επίμαχη σύμπραξη κατά το 2002.

113 Όσον αφορά, τρίτον, το έτος 2003, τονίζεται, αφενός, ότι το γεγονός ότι, κατ' αντίθεση προς ό,τι δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 144 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η αναιρεσείουσα αμφισβήτησε, με το σημείο 115 της προσφυγής ακύρωσης, την ερμηνεία της Επιτροπής όσον αφορά το πρακτικό της συνάντησης της FSKI που διεξήχθη στις 4 και 5 Ιουλίου 2003 δεν είναι ικανό να αναιρέσει τις πραγματικές διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου.

114 Όσον αφορά, αφετέρου, το βάσιμο των πραγματικών διαπιστώσεων που περιλαμβάνονται στη σκέψη 145 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, επισημαίνεται ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο δεν έκρινε ότι κάθε ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ ανταγωνιστών συνιστά παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και παρέθεσε τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι οι συζητήσεις κατά τη συνάντηση της FSKI στις 4 και 5 Ιουλίου 2003 ήταν αντίθετες στον ανταγωνισμό. Συναφώς, δεν είναι νομικά εσφαλμένη η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου ότι οι συζητήσεις κατά τις οποίες οι κατασκευαστές κεραμικών μπάνιου συμφώνησαν να μετακυλιστεί η αύξηση του κόστους των διοδίων στους πελάτες περιορίζει τον βαθμό της αβεβαιότητας μεταξύ των ανταγωνιστών και ισοδυναμεί με συντονισμό ως προς τις τιμές, οπότε συνιστά αντίθετη στον ανταγωνισμό πρακτική, έστω και αν η μετακύλιση αυτή ήταν προβλέψιμη για τους τρίτους ή για το κοινό.

115 Όσον αφορά, τέταρτον, το έτος 2004, είναι, αφενός, απορριπτέο το επιχείρημα της αναιρεσείουσας περί πλημμελούς αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς ό,τι αυτή διατείνεται, το Γενικό Δικαστήριο παρέθεσε στις σκέψεις 123 και 149 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι η ανταλλαγή πληροφοριών για την οποία γίνεται λόγος στις σκέψεις 121 και 148 της απόφασης αυτής ήταν αντίθετη στον ανταγωνισμό. Το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, ειδικότερα, ότι οι εν λόγω ανταλλαγές λειτουργούσαν υποστηρικτικά για τον συντονισμό των αυξήσεων των τιμών που αποφασίστηκε το 2003 για το 2004 και ότι, χάρη σε αυτές, η αναιρεσείουσα και οι ανταγωνιστές της μπορούσαν να προβλέψουν με μεγαλύτερη ακρίβεια τη μελλοντική εμπορική συμπεριφορά εκάστου στην αγορά. Το Γενικό Δικαστήριο αιτιολόγησε έτσι την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

116 Όσον αφορά, αφετέρου, το βάσιμο των διαπιστώσεων αυτών του Γενικού Δικαστηρίου, αρκεί η επισήμανση ότι η αναιρεσείουσα δεν αμφισβητεί τη διαπίστωση στην οποία προβαίνει το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 123 και 149 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, κατά την οποία οι ανταλλαγές για τις οποίες γίνεται λόγος στις σκέψεις 121 έως 148 της απόφασης αυτής είναι αντίθετες στον ανταγωνισμό, καθώς λειτουργούν υποστηρικτικά για τον συντονισμό των αυξήσεων των τιμών που αποφασίστηκε το 2003 για το 2004, ούτε αμφισβητεί στο πλαίσιο της υπό κρίση αίτησης αναίρεσης την ύπαρξη τέτοιου συντονισμού. Δεδομένου ότι το στοιχείο αυτό αρκεί για τη διαπίστωση της παράβασης, τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας ότι οι εν λόγω ανταλλαγές δεν συνιστούν αυτές καθαυτές παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού είναι αλυσιτελή.

117 Κατά συνέπεια, ο πέμπτος αναιρετικός λόγος πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος, εν μέρει αλυσιτελής και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του έκτου αναιρετικού λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

118 Με το έκτο αναιρετικό λόγο, η αναιρεσείουσα προβάλλει, σχετικά με παραβάσεις που φέρονται να έχουν διαπραχθεί στην Αυστρία κατά το διάστημα μεταξύ 12ης Οκτωβρίου 1994 και 9ης Νοεμβρίου 2004, ότι οι διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου είναι εσφαλμένες και πρέπει να αναιρεθούν.

119 Όσον αφορά, ειδικότερα, το έτος 1994, το Γενικό Δικαστήριο προέβη, με τις σκέψεις 175 και 176 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, σε διασταλτική ερμηνεία των διαπιστώσεων της Επιτροπής, τροποποιώντας έτσι την αιτιολογία της επίδικης απόφασης κατά παράβαση του άρθρου 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, η Επιτροπή δεν ανέφερε, στις αιτιολογικές σκέψεις 299 έως 301 της απόφασής της, ότι αντικείμενο των συναντήσεων της ASI κατά το έτος 1994 δεν ήταν μόνον οι ντουζιέρες και οι βρύσες μπάνιου, αλλά και τα κεραμικά μπάνιου.

120 Όσον αφορά τα έτη 1995 έως 1997, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, με τις σκέψεις 185, 190 και 196 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η Villeroy & Boch Austria μετείχε σε παράνομες συζητήσεις κατά τις συναντήσεις που πραγματοποιήθηκαν στις 16 Νοεμβρίου 1995, στις 23 Απριλίου 1996 και στις 15 Οκτωβρίου 1997.

121 Ωστόσο, όσον αφορά τη συνάντηση της 16ης Νοεμβρίου 1995, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι η σχετική διαπίστωση είναι νομικά εσφαλμένη, διότι το Γενικό Δικαστήριο δεν απάντησε σε όλα τα επιχειρήματά της. Οι παρατηρήσεις που διατυπώνει το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 189 επ. της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης σχετικά με τη συνάντηση της 23ης Απριλίου 1996, σύμφωνα με τις οποίες μικρή σημασία έχει το γεγονός ότι η συνάντηση διοργανώθηκε κατόπιν αιτήματος των χονδρεμπόρων, είναι επίσης νομικά εσφαλμένες, καθώς υφίσταται μια εναλλακτική, απολύτως εύλογη εξήγηση ως προς τις προσαπτόμενες πρακτικές, κατά την οποία οι χονδρέμποροι ειδών υγιεινής απαιτούσαν ρητώς τη γνωστοποίηση των ετήσιων τιμοκαταλόγων σε συγκεκριμένες ημερομηνίες, ώστε να είναι σε θέση να δημοσιεύσουν τους δικούς τους καταλόγους. Όσον αφορά τη συνάντηση της 15ης Οκτωβρίου 1997, το Γενικό Δικαστήριο υπερέβη εξάλλου, με τη σκέψη 194 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τα όρια του προβλεπόμενου από το άρθρο 263 ΣΛΕΕ ελέγχου νομιμότητας, καθώς παρέθεσε λόγους που δεν περιλαμβάνονται στην ανακοίνωση αιτιάσεων της Επιτροπής.

122 Για το έτος 1998, οι επισημάνσεις που διατυπώνει το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 197 επ. της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, σχετικά με τη συμμετοχή της Villeroy & Boch Austria σε παράβαση των κανόνων περί συμπράξεων, είναι επίσης νομικά εσφαλμένες, διότι είναι αντιφατικές. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, με τις σκέψεις 197 έως 202 της εν λόγω απόφασης, ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε τη συμμετοχή της Villeroy & Boch Austria σε συναντήσεις αντίθετες στο δίκαιο του ανταγωνισμού κατά το έτος 1998. Ειδικότερα, δεν κατέστη δυνατό να αποδειχθεί τέτοια συμμετοχή βάσει της μαρτυρίας της Masco. Δεν είναι ωστόσο λογικό να στηριχθεί εν συνεχεία το Γενικό Δικαστήριο στην ίδια μαρτυρία της Masco, στη σκέψη 203 της ίδιας απόφασης, προκειμένου να στοιχειοθετήσει τη διαπίστωση ότι η Villeroy & Boch δεν αποστασιοποιήθηκε από παράνομες πρακτικές κατά το έτος 1998. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε επίσης τις αρχές του δικαίου οι οποίες έχουν κατοχυρωθεί νομολογιακά και κατά τις οποίες μια δέσμη ενδείξεων αρκεί για να στοιχειοθετηθεί ο αντίθετος προς τους κανόνες του ανταγωνισμού χαρακτήρας μιας συνάντησης, μόνον εφόσον αποδεικνύεται ότι πρόκειται για συστηματικές συναντήσεις με περιεχόμενο αντίθετο στον ανταγωνισμό και εφόσον τούτο τεκμηριώνεται από δήλωση επιχείρησης με αυξημένη αποδεικτική αξία. Καμία από τις προϋποθέσεις αυτές δεν πληρούται εν προκειμένω.

123 Σχετικά με το έτος 1999, είναι νομικά εσφαλμένες οι διαπιστώσεις στις οποίες κατέληξε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 208 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και κατά τις οποίες η απόδειξη που προσκόμισε η Επιτροπή, ήτοι το χειρόγραφο πρακτικό της συνάντησης της ASI της 6ης Σεπτεμβρίου 1999 που καταρτίστηκε από την Ideal Standard, αποδεικνύει επαρκώς κατά νόμον τη συμμετοχή της Villeroy & Boch σε παράνομες συζητήσεις. Συγκεκριμένα, η μαρτυρία επιχείρησης που έχει ζητήσει μείωση προστίμου βάσει της ανακοίνωσης περί συνεργασίας του 2002 δεν αποτελεί επαρκή απόδειξη της ύπαρξης παράβασης, εφόσον η ακρίβειά της αμφισβητείται από πλείονες άλλες εμπλεκόμενες επιχειρήσεις.

124 Σχετικά με το έτος 2000, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 214 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και βάσει του πρακτικού πρακτικό της συνάντησης της ASI της 12ης και 13ης Οκτωβρίου 2000, ότι, παρά την έλλειψη άμεσων αποδείξεων της συμμετοχής της Villeroy & Boch Austria σε αντίθετες προς τον ανταγωνισμό ενέργειες κατά το έτος αυτό, «πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα αποτελέσματα των παράνομων συζητήσεων που διεξήχθησαν το 1999 εκδηλώθηκαν κατά το έτος 2000». Πάντως, το πρακτικό αυτό, το οποίο το Γενικό Δικαστήριο ερμηνεύει εξάλλου εσφαλμένα, δεν αποτελεί συναφώς επαρκή απόδειξη.

125 Σχετικά με το έτος 2001, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε, με τις σκέψεις 214 έως 218 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η Villeroy & Boch Austria μετείχε σε παράνομες συζητήσεις απλώς και μόνον επειδή οι παράνομες συζητήσεις που φέρονται να διεξήχθησαν το 2000 εξακολούθησαν να παράγουν τα αποτελέσματά τους. Προς αιτιολόγηση των επισημάνσεών του αυτών, το Γενικό Δικαστήριο παρέπεμψε απλώς στις αιτιολογικές σκέψεις 652 έως 658 της επίδικης απόφασης, χωρίς να εξηγήσει γιατί οι σκέψεις αυτές είναι πειστικές.

126 Σχετικά με τα έτη 2002 και 2003, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη του τα όσα υποστηρίζει η αναιρεσείουσα.

127 Σχετικά, τέλος, με το έτος 2004, οι επισημάνσεις στις οποίες προβαίνει το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 228 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης είναι αντιφατικές και νομικά εσφαλμένες. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε, συναφώς, ότι η Villeroy & Boch Austria, η οποία δεν μετείχε στη συνάντηση της ASI της 22ας Ιανουαρίου 2004, ενημερώθηκε με το πρακτικό της συνάντησης αυτής για τις αποφάσεις που είχαν λάβει οι ανταγωνιστές της κατά τη διάρκειά της, ενώ, με τη σκέψη 212 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το γεγονός ότι τα πρακτικά των συναντήσεων της ASI έπρεπε καταρχήν να αποστέλλονται σε όλα τα μέλη της ένωσης δεν αποδεικνύει αφεαυτού ότι η Villeroy & Boch Austria είχε πράγματι λάβει γνώση.

128 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του έκτου αναιρετικού λόγου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

129 Με τον έκτο αναιρετικό λόγο, η αναιρεσείουσα διατείνεται ότι οι διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με παραβάσεις που φέρονται να έχουν διαπραχθεί στην Αυστρία μεταξύ 12ης Οκτωβρίου 1994 και 9ης Νοεμβρίου 2004 πάσχουν πλείονα νομικά σφάλματα.

130 Όσον αφορά, πρώτον, τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σχετικά με το έτος 1994, διαπιστώνεται ότι, εν προκειμένω, η αναιρεσείουσα αναπαράγει απλώς την επιχειρηματολογία που είχε αναπτύξει πρωτοδίκως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Το ίδιο ισχύει και για τα επιχειρήματα σχετικά με τη συνάντηση 23ης Απριλίου 1996. Σύμφωνα με την νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 69 της παρούσας απόφασης, τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα.

131 Δεύτερον, επίσης απορριπτέα είναι τα επιχειρήματα περί πλημμελούς αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τα οποία προβάλλει η αναιρεσείουσα σχετικά με τις συναντήσεις που πραγματοποιήθηκαν στις 16 Νοεμβρίου 1995 και στις 15 Οκτωβρίου 1997. Συγκεκριμένα, με τις

σκέψεις 180 έως 185 και 192 έως 196 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε και απέρριψε τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σχετικά με παραβάσεις που έχουν διαπραχθεί στην Αυστρία όσον αφορά τις διάφορες συναντήσεις. Για κάθε μία από αυτές, το Γενικό Δικαστήριο, αφού αναφέρθηκε στις σχετικές αποδείξεις και στην επίδικη απόφαση, απέρριψε την επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας ως αβάσιμη. Το Γενικό Δικαστήριο αιτιολόγησε έτσι την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

132 Σχετικά με τη συνάντηση της 15ης Οκτωβρίου 1997, πρέπει εξάλλου να απορριφθεί το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε σε λόγους που δεν περιλαμβάνονταν στην ανακοίνωση αιτιάσεων της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, διαπιστώνεται ότι, με τη σκέψη 194 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε στους λόγους που παρατίθενται στις αιτιολογικές σκέψεις 295 και 307 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Η αναιρεσείουσα, πάντως, δεν έκανε λόγο, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, για αντίφαση μεταξύ της επίδικης απόφασης και της ανακοίνωσης αιτιάσεων ως προς το ζήτημα αυτό. Κατά συνέπεια, βάσει πάγιας νομολογίας (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2015, AC-Treuhand κατά Επιτροπής, C-194/14 P, EU:C:2015:717, σκέψη 54), δεν μπορεί να προβάλει τέτοιο επιχείρημα κατά το στάδιο της αναίρεσης ενώπιον του Δικαστηρίου.

133 Σχετικά, τρίτον, με τις συναντήσεις της 30ής Απριλίου και της 18ης Ιουνίου 1998, επισημαίνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, με τη σκέψη 199 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι κανένα από τα στοιχεία που προσκόμισε η Επιτροπή δεν αποδεικνύει συμμετοχή της αναιρεσείουσας στην παράβαση. Ωστόσο, με τη σκέψη 203 της εν λόγω απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε σαφώς ότι, ελλείψει δημόσιας αποστασιοποίησης της αναιρεσείουσας και λόγω του ότι τα αντίθετα στον ανταγωνισμό αποτελέσματα της συμφωνίας της 15ης Οκτωβρίου 1997 εξακολούθησαν το επόμενο έτος, η Επιτροπή μπορούσε να εκτιμήσει ότι η αναιρεσείουσα συνέχισε να μετέχει στην παράβαση κατά το έτος 1998. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο όχι μόνο τήρησε την υποχρέωση αιτιολόγησης, ούτως ώστε οι μεν διάδικοι να έχουν τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν τον συλλογισμό του, το δε Δικαστήριο να ασκήσει τον αναιρετικό έλεγχό του, αλλά επιπλέον, βάσει της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 111 της παρούσας απόφασης, δεν υπέπεσε σε νομικό σφάλμα κατά τη διεξαγωγή αποδείξεων. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε αντίφαση ούτε παραβίασε την υποχρέωση αιτιολόγησης, δεχόμενο ότι η δήλωση της Masco, μολονότι δεν αρκεί αφεαυτής για να αποδειχθεί η συμμετοχή της αναιρεσείουσας στις ανταλλαγές πληροφοριών κατά το έτος 1998, μπορούσε βασίμως να ληφθεί υπόψη, μαζί με άλλα στοιχεία, στο πλαίσιο της διαλαμβανόμενης στη σκέψη 203 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης δέσμης συγκλινουσών ενδείξεων, προκειμένου να αποδειχθεί ότι η Villeroy & Boch Austria δεν είχε παύσει τη συμμετοχή της σε παράνομες πρακτικές κατά το έτος 1998.

134 Σχετικά, τέταρτον, με τις συναντήσεις που πραγματοποιήθηκαν το 1999, διαπιστώνεται ότι, όπως αδιαμφισβήτητα προκύπτει από τη σκέψη 206 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή στηρίχθηκε σε χειρόγραφο πρακτικό της συνάντησης της 6ης Σεπτεμβρίου 1999, το οποίο συντάχθηκε από εκπρόσωπο της Ideal Standard την ημέρα της παράνομης συνάντησης. Αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, το αποδεικτικό αυτό στοιχείο, το οποίο δεν συμπίπτει χρονικά με την υποβολή από την εταιρία αυτή αίτησης επιείκειας βάσει της ανακοίνωσης περί συνεργασίας του 2002, αλλά με τα πραγματικά περιστατικά, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 207 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, δεν καθιστά αναγκαία την ύπαρξη άλλων συγκλινόντων αποδεικτικών στοιχείων. Επομένως, το επιχείρημα αυτό είναι απορριπτέο ως αβάσιμο.

135 Σχετικά, πέμπτον, με τη συνάντηση της ASI της 12ης και της 13ης Οκτωβρίου 2000, διαπιστώνεται ότι τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας στηρίζονται σε εσφαλμένη ερμηνεία της σκέψης 214 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς ό,τι διατείνεται η αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο δεν στήριξε στο πρακτικό της συνάντησης αυτής τη διαπίστωσή του ότι τα αποτελέσματα των παράνομων συζητήσεων του 1999 εκδηλώθηκαν το 2000. Εξάλλου, τα

επιχειρήματα αυτά αποσκοπούν κατ' ουσίαν στην αμφισβήτηση της εκτίμησης των αποδεικτικών στοιχείων από το Γενικό Δικαστήριο, χωρίς, όμως, να αποδεικνύεται παραμόρφωσή τους. Είναι, συνεπώς, απαράδεκτα βάσει της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 38 της παρούσας απόφασης.

136 Σχετικά, έκτον, με το έτος 2001, το επιχείρημα της αναιρεσείουσας βασίζεται και αυτό σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και είναι, ως εκ τούτου, απορριπτέο. Συγκεκριμένα, από τις σκέψεις 215 έως 218 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης προκύπτει σαφώς ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν στήριξε τη διαπίστωση περί συμμετοχής της Villeroy & Boch Austria στις παράνομες συζητήσεις κατά το έτος 2001 στο σκεπτικό ότι οι συζητήσεις αυτές που πραγματοποιήθηκαν το 2000 εξακολούθησαν να παράγουν τα αποτελέσματά τους το επόμενο έτος. Συγκεκριμένα, με τις σκέψεις 215 έως 217 της απόφασής του, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε στη συμμετοχή της εταιρίας αυτής σε πλείονες συζητήσεις το 2001, κατά τις οποίες οι μετέχοντες συμφώνησαν την ημερομηνία αποστολής των τιμοκαταλόγων στους χονδρεμπόρους και την ημερομηνία αύξησης των τιμών, καθώς και στο γεγονός ότι οι συναντήσεις αυτές είναι πανομοιότυπες με άλλες συναντήσεις του 2000 και του 2001, στις οποίες η εν λόγω εταιρία δεν συμμετείχε, αλλά κατά τις οποίες τα μέλη της ASI συζητούσαν για αυξήσεις των τιμών από 1ης Ιανουαρίου 2002.

137 Σχετικά, έβδομον, με τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας περί πλημμελούς αιτιολόγησης της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, επειδή το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη του τα όσα ισχυρίστηκε σχετικά με τα έτη 2002 και 2003, αρκεί η διαπίστωση ότι, για κάθε μία από τις συναντήσεις αυτές, το Γενικό Δικαστήριο, αφού αναφέρθηκε, με τις σκέψεις 219 έως 226 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, στα σχετικά αποδεικτικά στοιχεία και στην επίδικη απόφαση, απέρριψε την επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας ως αβάσιμη. Βάσει της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 72 της παρούσας απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο δεν ήταν υποχρεωμένο να απαντήσει σε όλα όσα υποστηρίζει η αναιρεσείουσα. Επομένως, τα συγκεκριμένα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας πρέπει να απορριφθούν.

138 Όσον αφορά, τέλος, τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σχετικά με τη συνάντηση της 22ας Ιανουαρίου 2004, διαπιστώνεται ότι η αναιρεσείουσα επιδιώκει να θέσει υπό αμφισβήτηση την εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων από το Γενικό Δικαστήριο, χωρίς όμως να κάνει λόγο για παραμόρφωση των στοιχείων αυτών. Επομένως, τα επιχειρήματα αυτά κρίνονται απαράδεκτα, βάσει της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 38 της παρούσας απόφασης.

139 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, ο έκτος αναιρετικός λόγος πρέπει να απορριφθεί εν μέρει ως απαράδεκτος και εν μέρει ως αβάσιμος.

Επί του έβδομου και του ένατου αναιρετικού λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

140 Με τον έβδομο αναιρετικό λόγο, ο οποίος προβάλλεται επικουρικώς, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει οι προσαπτόμενες ενέργειες στο πλαίσιο παραβάσεων που φέρονται να έχουν διαπραχθεί στο Βέλγιο, στη Γαλλία και στην Αυστρία δεν καθιστούν δυνατή τη στοιχειοθέτηση ης συμμετοχής της στις παραβάσεις αυτές, διότι είναι καταλογιστέες στις θυγατρικές της και όχι στην ίδια.

141 Συναφώς, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η έννοια της οικονομικής ενότητας, όπως εφαρμόστηκε από την Επιτροπή και το Γενικό Δικαστήριο στην υπό κρίση υπόθεση, συνεπάγεται τον καταλογισμό ενεργειών σε εταιρία ανεξαρτήτως πταίσματός της, κατά παράβαση των εγγυήσεων που απορρέουν από τον Χάρτη, και πιο συγκεκριμένα από το δικαίωμα στο τεκμήριο αθωότητας και από την αρχή in dubio pro reo, που κατοχυρώνονται με το άρθρο 48, παράγραφος 1, του Χάρτη, από την αρχή nullum crimen, nulla poena sine lege και από το άρθρο 101 ΣΛΕΕ, δεδομένου μάλιστα ότι το τεκμήριο της οικονομικής ενότητας σε περίπτωση που η μητρική εταιρία κατέχει το 100 % του κεφαλαίου της θυγατρικής της είναι στην πράξη αμάχητο. Κατά την αναιρεσείουσα η έννοια αυτή έχει εισαχθεί στη

νομολογία του Δικαστηρίου πριν την έναρξη ισχύος του Χάρτη, οπότε η νομολογία αυτή πρέπει να εξελιχθεί. Επιπλέον, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση παραβαίνει την υποχρέωση αιτιολόγησης που απορρέει από το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, καθώς δεν δίδεται απάντηση στα επιχειρήματα αυτά της αναιρεσείουσας και δεν περιέχει καμία αιτιολόγηση σχετικά με σημαντικές πτυχές της προσαπτόμενης παράβασης.

142 Με τον ένατο αναιρετικό λόγο, η αναιρεσείουσα επικρίνει την επικύρωση, με τη αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, του προστίμου που της επιβλήθηκε αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τη θυγατρική της.

143 Συγκεκριμένα, ακόμη και αν ήταν δυνατόν να καταλογιστεί ευθύνη στη μητρική εταιρία για ενέργεια της θυγατρικής της βάσει της έννοιας της οικονομικής ενότητας, η μητρική εταιρία δεν μπορεί να θεωρηθεί αλληλεγγύως και εις ολόκληρον υπεύθυνη για την καταβολή του επιβληθέντος στις θυγατρικές της προστίμων, δεδομένου ότι, αφενός, καμία νομική πράξη της Ένωσης δεν περιέχει διάταξη που να προβλέπει την αλληλέγγυο επιβολή προστίμου, και, αφετέρου, ο καταλογισμός τέτοιας ευθύνης θα στερούσε από την αναιρεσείουσα το δικαίωμα εξατομικευμένης επιβολής προστίμου σε συνάρτηση με το καταλογιζόμενο πταίσμα, κατά παράβαση της αρχής της προσωποπαγούς ευθύνης. Επικουρικώς, η αναιρεσείουσα διατείνεται ότι η Επιτροπή και το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε, σε κάθε περίπτωση, να καθορίσουν το ποσοστό του προστίμου που αναλογεί σε κάθε συνοφειλέτη σε συνάρτηση με το μερίδιο ευθύνης εκάστου.

144 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του έβδομου και του ένατου αναιρετικού λόγου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

145 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η οποία δεν αμφισβητήθηκε μετά την έναρξη ισχύος του Χάρτη, είναι δυνατό σε ορισμένες περιπτώσεις να επιβληθούν κυρώσεις σε νομικό πρόσωπο το οποίο δεν είναι ο αυτουργός παράβασης του δικαίου του ανταγωνισμού για παράβαση άλλου νομικού προσώπου, εφόσον αμφότερα τα πρόσωπα αυτά αποτελούν μέρος της ιδίας οικονομικής ενότητας και συναπαρτίζουν, συνεπώς, επιχείρηση που παρέβη το άρθρο 101 ΣΛΕΕ (απόφαση της 10ης Απριλίου 2014, Επιτροπή κ.λπ. κατά Siemens Österreich κ.λπ., C-231/11 P έως C-233/11 P, EU:C:2014:256, σκέψη 45).

146 Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, η συμπεριφορά μιας θυγατρικής εταιρίας μπορεί να καταλογισθεί στη μητρική εταιρία, ιδίως, όταν η θυγατρική, μολονότι έχει χωριστή νομική προσωπικότητα, δεν καθορίζει αυτοτελώς τη συμπεριφορά της στην αγορά, αλλά εφαρμόζει, κυρίως, τις οδηγίες της μητρικής εταιρίας, λαμβανομένων, ιδίως, υπόψη των υφισταμένων μεταξύ των δύο αυτών νομικών οντοτήτων οικονομικών, οργανωτικών και νομικών δεσμών (απόφαση της 10ης Απριλίου 2014, Επιτροπή κ.λπ. κατά Siemens Österreich κ.λπ., C-231/11 P έως C-233/11 P, EU:C:2014:256, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

147 Κατά πάγια, επίσης, νομολογία, στην ειδική περίπτωση κατά την οποία μητρική εταιρία κατέχει, άμεσα ή έμμεσα, το σύνολο ή σχεδόν το σύνολο του κεφαλαίου της θυγατρικής που διέπραξε παραβίαση των κανόνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης περί ανταγωνισμού, υφίσταται μαχητό τεκμήριο περί του ότι η εν λόγω μητρική εταιρία ασκεί πράγματι καθοριστική επιρροή στη θυγατρική της (απόφαση της 16ης Ιουνίου 2016, Evonik Degussa και AlzChem κατά Επιτροπής, C-155/14 P, EU:C:2016:446, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

148 Σε τέτοια περίπτωση, αρκεί να αποδείξει η Επιτροπή ότι η μητρική εταιρία κατέχει, άμεσα ή έμμεσα, το σύνολο ή σχεδόν το σύνολο του κεφαλαίου θυγατρικής προκειμένου να γίνει δεκτό ότι πληρούται το εν λόγω τεκμήριο. Στη μητρική εταιρία εναπόκειται εν συνεχεία να ανατρέψει το τεκμήριο αυτό, προσκομίζοντας επαρκή αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τους οργανωτικούς, οικονομικούς και νομικούς δεσμούς μεταξύ αυτής και της θυγατρικής της, ικανά να αποδείξουν ότι η θυγατρική της ενεργεί αυτοτελώς στην αγορά. Εάν η μητρική εταιρία δεν ανατρέψει το τεκμήριο αυτό, η Επιτροπή

δύναται να θεωρήσει ότι αυτή και η θυγατρική της συνιστούν μέρη της ιδίας οικονομικής οντότητας και ότι η πρώτη ευθύνεται για τη συμπεριφορά της δεύτερης, και να υποχρεώσει αμφότερες στην καταβολή προστίμου αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, χωρίς να απαιτείται να αποδείξει την προσωπική συμμετοχή της μητρικής εταιρίας στην παράβαση (βλ., σχετικώς, απόφαση της 16ης Ιουνίου 2016, Evonik Degussa και AlzChem κατά Επιτροπής, C-155/14 P, EU:C:2016:446, σκέψεις 27 και 29 έως 32 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

149 Κατά τα λοιπά, διευκρινίζεται ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, η προπαρατεθείσα νομολογία δεν προσβάλλει το δικαίωμα στο τεκμήριο αθωότητας, το οποίο κατοχυρώνεται με το άρθρο 48, παράγραφος 1, του Χάρτη, ούτε παραβιάζει τις αρχές in dubio pro reo και nullum crimen, nulla poena sine lege. Συγκεκριμένα, το τεκμήριο άσκησης αποφασιστικής επιρροής από τη μητρική εταιρία επί της θυγατρικής της, σε περίπτωση που η πρώτη κατέχει το σύνολο ή σχεδόν το σύνολο του κεφαλαίου της δεύτερης, δεν ισοδυναμεί με τεκμήριο ενοχής των εταιριών αυτών, οπότε δεν προσβάλλεται το δικαίωμα στο τεκμήριο αθωότητας ούτε παραβιάζεται η αρχή in dubio pro reo. Όσον αφορά την αρχή nullum crimen, nulla poena sine lege, αυτή επιτάσσει να ορίζει ο νόμος σαφώς τις παραβάσεις και τις ποινές που αυτές επισύρουν, η προϋπόθεση δε αυτή πληρούται όταν ο διοικούμενος έχει τη δυνατότητα να γνωρίζει, με βάση το γράμμα της οικείας διάταξης και, εν ανάγκη, με τη βοήθεια της ερμηνείας που δίδεται στη διάταξη αυτή από τα δικαστήρια, ποιες πράξεις και παραλείψεις επάγονται την ποινική ευθύνη του (απόφαση της 22ας Μαΐου 2008, Evonik Degussa κατά Επιτροπής, C-266/06 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2008:295, σκέψη 39). Πάντως, η νομολογία του Δικαστηρίου που παρατίθεται στις σκέψεις 145 έως 148 της παρούσας απόφασης δεν είναι αντίθετη στην αρχή αυτή.

150 Όσον αφορά τον μη επιμερισμό των προστίμων μεταξύ των οικείων εταιριών, υπενθυμίζεται ότι η έννοια του δικαίου της Ένωσης περί αλληλέγγυας και εις ολόκληρον ευθύνης για την καταβολή του προστίμου, καθόσον απλώς απορρέει αυτοδικαίως από την έννοια της επιχείρησης, αφορά αποκλειστικώς την επιχείρηση και όχι τις εταιρίες που την αποτελούν (απόφαση της 10ης Απριλίου 2014, Επιτροπή κ.λπ. κατά Siemens Österreich κ.λπ., C-231/11 P έως C-233/11 P, EU:C:2014:256, σκέψη 57).

151 Μολονότι από το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 προκύπτει ότι η Επιτροπή δύναται να υποχρεώσει πλείονες εταιρίες στην καταβολή προστίμου αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, καθόσον οι εταιρίες αυτές αποτελούσαν μέρος της ιδίας επιχείρησης, τόσο το γράμμα της διάταξης αυτής όσο και ο σκοπός που επιδιώκεται με τον μηχανισμό της αλληλέγγυας και εις ολόκληρον ευθύνης δεν καθιστούν δυνατό να γίνει δεκτό ότι η εξουσία αυτή επιβολής κυρώσεων περιλαμβάνει, εκτός του καθορισμού των εξωτερικών σχέσεων των αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλετών, και τον καθορισμό των ποσοστών που αυτοί οφείλουν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον στο πλαίσιο της εσωτερικής σχέσης τους (απόφαση της 10ης Απριλίου 2014, Επιτροπή κ.λπ. κατά Siemens Österreich κ.λπ., C-231/11 P έως C-233/11 P, EU:C:2014:256, σκέψη 58).

152 Αντιθέτως, ο σκοπός του μηχανισμού της αλληλέγγυας και εις ολόκληρον ευθύνης συνίσταται στο ότι αποτελεί επιπλέον νομικό μέσο που διαθέτει η Επιτροπή για να ενισχύσει την αποτελεσματικότητα της δράσης της στον τομέα της είσπραξης των προστίμων που επιβάλλονται λόγω παραβάσεων του δικαίου του ανταγωνισμού, δεδομένου ότι ο μηχανισμός αυτός ελαττώνει, για την Επιτροπή ως δικαιούχο της αξίωσης που αντιστοιχεί στα πρόστιμα αυτά, τον κίνδυνο αφερεγγυότητας, στοιχείο που συμβάλλει στην επίτευξη του αποτρεπτικού σκοπού που επιδιώκεται εν γένει με το δίκαιο του ανταγωνισμού, όπως άλλωστε ορθώς αποφάνθηκε, κατ' ουσίαν, το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 325 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης (απόφαση της 10ης Απριλίου 2014, Επιτροπή κ.λπ. κατά Siemens Österreich κ.λπ., C-231/11 P έως C-233/11 P, EU:C:2014:256, σκέψη 59 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

153 Ο καθορισμός, όμως, όσον αφορά την εσωτερική σχέση μεταξύ των αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλετών, των ποσοστών που αυτοί οφείλουν δεν αφορά τον διττό σκοπό αυτό. Πρόκειται, πράγματι, για μια διαφορά που ανακύπτει σε μεταγενέστερο στάδιο, κατά το οποίο δεν υφίσταται

πλέον, καταρχήν, συμφέρον της Επιτροπής, καθόσον της έχει καταβληθεί το σύνολο του προστίμου από έναν ή περισσότερους εκ των εν λόγω συνοφειλετών. Συνεπώς, η Επιτροπή δεν υπέχει υποχρέωση καθορισμού των ποσοστών αυτών (απόφαση της 10ης Απριλίου 2014, Επιτροπή κ.λπ. κατά Siemens Österreich κ.λπ., C-231/11 P έως C-233/11 P, EU:C:2014:256, σκέψεις 60 έως 64).

154 Εν προκειμένω, η αναιρεσείουσα δεν αμφισβητεί ότι κατά τον χρόνο της παράβασης που της καταλογίζεται κατείχε το 100 % του κεφαλαίου των εταιριών των οποίων υπάλληλοι μετείχαν στις επίμαχες αντίθετες προς τον ανταγωνισμό συζητήσεις στο Βέλγιο, στη Γαλλία και στην Αυστρία, ούτε υποστηρίζει ότι προσκόμισε στο Γενικό Δικαστήριο στοιχεία ικανά να ανατρέψουν το τεκμήριο ότι ασκούσε αποφασιστική επιρροή επί των εταιριών αυτών. Συνεπώς, βάσει της νομολογίας που παρατίθεται στις σκέψεις 145 έως 153 της παρούσας απόφασης, είναι ορθή η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου ότι η Επιτροπή μπορούσε να της καταλογίσει την αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά των θυγατρικών της στο Βέλγιο, στη Γαλλία και στην Αυστρία και να την υποχρεώσει στην καταβολή προστίμου, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με αυτές, χωρίς να καθορίσει το μέρος του προστίμου που οφείλει εκάστη εξ αυτών.

155 Τέλος, πρέπει να απορριφθεί η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας περί ανεπαρκούς αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Συγκεκριμένα, όσον αφορά ειδικότερα τη δυνατότητα της Επιτροπής να καταλογίσει στην αναιρεσείουσα τις ενέργειες των θυγατρικών της στη Γαλλία και στην Αυστρία, διαπιστώνεται ότι οι σκέψεις 155 έως 165 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, καθώς και η σκέψη 284 αυτής, η οποία παραπέμπει στις σκέψεις 97 και 98 της ίδιας απόφασης, είναι επαρκώς αιτιολογημένες κατά νόμον. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο, αφού υπενθύμισε τη σχετική με την οικονομική ενότητα νομολογία, επισήμανε ότι η Villeroy & Boch κατείχε το 100 % του κεφαλαίου των θυγατρικών της και ότι δεν επιδίωξε να ανατρέψει το τεκμήριο περί άσκησης αποφασιστικής επιρροής επ' αυτών, και, εν συνεχεία, απάντησε στα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας περί παραβίασης της αρχής nullum crimen, nulla poena sine lege και περί προσβολής του δικαιώματος στο τεκμήριο αθωότητας. Όσον αφορά τη δυνατότητα της Επιτροπής να καταλογίσει στην αναιρεσείουσα τη συμπεριφορά της Villeroy & Boch Belgium, κατά το μέτρο που η πρώτη ασκούσε αποφασιστική επιρροή επί της δεύτερης, το Γενικό Δικαστήριο δεν ήταν υποχρεωμένο να εκφέρει συναφώς κρίση με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, καθώς η αναιρεσείουσα, σε αντίθεση με ό,τι διατείνεται, δεν αμφισβήτησε τη δυνατότητα αυτή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

156 Κατά συνέπεια, ο έβδομος και ο ένατος αναιρετικός λόγος είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι.

Επί του ογδόου αναιρετικού λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

157 Με τον όγδοο αναιρετικό λόγο, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι αντίθετη στο άρθρο 101 ΣΛΕΕ και στο άρθρο 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ, διότι το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε εσφαλμένως ότι υφίσταται εν προκειμένω ενιαία, σύνθετη και διαρκής παράβαση.

158 Συναφώς, η αναιρεσείουσα προβάλλει, πρώτον, ότι η νομική έννοια της ενιαίας, σύνθετης και διαρκούς παράβασης δεν είναι συμβατή με το άρθρο 101 ΣΛΕΕ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ και δεν μπορεί, ως εκ τούτου, να εφαρμοστεί. Συγκεκριμένα, η έννοια αυτή δεν έχει κανένα νομικό έρεισμα στο δίκαιο της Ένωσης. Περαιτέρω, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη καθώς το Γενικό Δικαστήριο δεν απάντησε στα σχετικά επιχειρήματά της.

159 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει τις αρχές περί δίκαιης δίκης, κατά το μέρος που διαπιστώνεται ενιαία παράβαση στην υπό κρίση υπόθεση. Συγκεκριμένα, εφόσον το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι μπορεί να καταλογιστεί στην αναιρεσείουσα παράβαση στην οποία αυτή δεν συμμετείχε, αλλά αποτελεί μέρος ενιαίας παράβασης στην οποία

συμμετείχε, η αναιρεσείουσα δεν δύναται, προς αμφισβήτηση της συμμετοχής της στην ενιαία παράβαση, να προβάλει λυσιτελώς ότι δεν μετείχε στην πρώτη παράβαση, με συνέπεια να στερείται ένα αποτελεσματικό μέσο άμυνας. Κατά συνέπεια, δύναται μόνο να αμφισβητήσει ότι γνώριζε για την επίμαχη παράβαση.

160 Τρίτον, η αναιρεσείουσα προβάλλει, επικουρικώς, ότι δεν πληρούνται εν προκειμένω οι προϋποθέσεις διαπίστωσης ενιαίας παράβασης, κατά το μέτρο που η Επιτροπή δεν προσδιόρισε την οικεία αγορά και δεν αποδείχθηκε ότι υπάρχει συμπληρωματική σχέση μεταξύ των επιμέρους προσαπτόμενων ενεργειών.

161 Τέταρτον, η αναιρεσείουσα φρονεί ότι, σε κάθε περίπτωση, λόγω μερικής ακύρωσης της επίδικης απόφασης όσον αφορά ορισμένα κράτη μέλη με τις αποφάσεις της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Wabco Europe κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-380/10, EU:T:2013:449), της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Keramag Keramische Werke κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-379/10 και T-381/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:457) καθώς και της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Duravit κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-364/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:477), και λόγω του ότι ορισμένες επιχειρήσεις ενδέχεται να μην είχαν πλήρη γνώση της παράβασης, δεν μπορεί να υφίσταται ενιαία παράβαση κατά την έννοια της επίδικης απόφασης.

162 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του όγδοου αναιρετικού λόγου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

163 Βάσει της νομολογίας που παρατίθεται στις σκέψεις 55 έως 59 της παρούσας απόφασης, είναι, καταρχάς, απορριπτέα τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σύμφωνα με τα οποία η νομική έννοια της ενιαίας, σύνθετης και διαρκούς παράβασης δεν είναι συμβατή με το άρθρο 101 ΣΛΕΕ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ και είναι αντίθετη στις αρχές της δίκαιης δίκης, ανεξαρτήτως του παραδεκτού του τελευταίου αυτού επιχειρήματος.

164 Δεύτερον, διαπιστώνεται ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο, υπενθυμίζοντας τη νομολογία αυτή με τις σκέψεις 32 έως 34, 41, 42 και 46 έως 48 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, αιτιολόγησε την εν λόγω απόφαση επαρκώς κατά νόμον.

165 Τρίτον, όσον αφορά το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι δεν πληρούνται εν προκειμένω οι προϋποθέσεις διαπίστωσης ενιαίας παράβασης, κατά το μέτρο που η Επιτροπή δεν προσδιόρισε τη σχετική αγορά, διαπιστώνεται ότι, όπως ορθώς επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και όπως παραδέχεται η αναιρεσείουσα, το γεγονός ότι η καλυπτόμενη από την παράβαση αγορά προϊόντων διακρίνεται από την καλυπτόμενη από την παράβαση γεωγραφική αγορά δεν εμποδίζει σε κάθε περίπτωση τη διαπίστωση ενιαίας παράβασης. Συνεπώς, το επιχείρημα αυτό είναι σε κάθε περίπτωση απορριπτέο.

166 Τέταρτον, δεν συνιστά νομικό σφάλμα η κρίση που διατυπώνει το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 63 έως 71 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι εν προκειμένω υφίσταται ενιαίος σκοπός, οπότε στοιχειοθετείται ενιαία παράβαση. Συγκεκριμένα, βάσει των πραγματικών διαπιστώσεων που διατυπώνονται στις σκέψεις 66, 69 και 71 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο στοιχειοθέτησε επαρκώς κατά νόμον ότι οι επιμέρους προσαπτόμενες συμπεριφορές κατέτειναν στον ίδιο σκοπό, ήτοι στον συντονισμό της συμπεριφοράς όλων των κατασκευαστών ειδών υγιεινής έναντι των χονδρεμπόρων. Συναφώς, τονίζεται ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, η έννοια του κοινού σκοπού δεν προσδιορίζεται, όπως προκύπτει από τις προαναφερθείσες σκέψεις 66, 69 και 71, με μια γενική αναφορά σε στρέβλωση του ανταγωνισμού στις καλυπτόμενες από την παράβαση αγορές, αλλά με αναφορά σε διάφορα αντικειμενικά στοιχεία, όπως είναι ο κεντρικός ρόλος των χονδρεμπόρων στο κύκλωμα διανομής, τα χαρακτηριστικά του κυκλώματος αυτού, η

ύπαρξη συντονιστικών οργάνων και ενώσεων για περισσότερα προϊόντα, η ομοιόμορφη εφαρμογή των αθέμιτων συνεννοήσεων και η ουσιαστική, γεωγραφική και χρονική αλληλεπικάλυψη των επίμαχων πρακτικών.

167 Υπό τις συνθήκες αυτές, χωρίς να είναι απαραίτητο να αποδειχθεί η ύπαρξη συμπληρωματικής σχέσης μεταξύ των προσαπτόμενων πρακτικών, καθώς η ενιαία και διαρκής παράβαση μπορεί να καταλογιστεί σε μη ανταγωνιστικές μεταξύ τους επιχειρήσεις και δεν απαιτεί συστηματικό προσδιορισμό των επίμαχων αγορών, και δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα είναι, αφενός, υπόλογη για άμεση συμμετοχή στην προσαπτόμενη παράβαση και, αφετέρου, υπόλογη για έμμεση συμμετοχή σε αυτή, κατά το μέτρο που είτε γνώριζε για το σύνολο παράνομων συμπεριφορών που σχεδίαζαν ή έθεταν σε εφαρμογή οι λοιποί μετέχοντες στην επίδικη σύμπραξη, επιδιώκοντας τους ίδιους σκοπούς, είτε μπορούσε ευλόγως να τις προβλέψει και ήταν έτοιμη να αναλάβει τον σχετικό κίνδυνο, δεν ευσταθούν οι επικρίσεις κατά της κρίσης του Γενικού Δικαστηρίου ότι δεν ήταν εσφαλμένη η εκτίμηση της Επιτροπής ότι εν προκειμένω υφίσταται ενιαία και διαρκής παράβαση.

168 Τέλος, όσον αφορά την επιχειρηματολογία σχετικά με τη μερική ακύρωση της επίδικης απόφασης στο πλαίσιο άλλων σχετικών με την κρινόμενη σύμπραξη υποθέσεων, υπενθυμίζεται ότι η εκτίμηση των σχετικών με τις εθνικές αγορές αποδείξεων εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου. Κατά το μέτρο που με την επιχειρηματολογία αυτή επιδιώκεται να αμφισβητηθεί η διαπίστωση περί ενιαίας, σύνθετης και διαρκούς παράβασης, τονίζεται ότι, όπως προαναφέρθηκε με τη σκέψη 62 της παρούσας απόφασης, το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε εν μέρει την επίδικη απόφαση κατά το μέρος που αφορά τη συμμετοχή στην παράβαση που καταλογίζεται σε ορισμένες επιχειρήσεις για ορισμένες γεωγραφικές αγορές σε συγκεκριμένα χρονικά διαστήματα δεν αρκεί για να αμφισβητηθεί η διαπίστωσή του περί συνολικού σχεδίου που καλύπτει τρεις υποκατηγορίες προϊόντων σε έξι κράτη μέλη και περί κοινού σκοπού που συνίσταται στη νόθευση του ανταγωνισμού.

169 Κατά συνέπεια, ο όγδοος αναιρετικός λόγος πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αλυσιτελής και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του δέκατου και του ενδέκατου αναιρετικού λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

170 Με τον δέκατο αναιρετικό λόγο, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα, καθώς δεν άσκησε την εξουσία ελέγχου πλήρους δικαιοδοσίας που διαθέτει.

171 Συγκεκριμένα, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο άσκησε μόνον έλεγχο νομιμότητας όσον αφορά τον καθορισμό του προστίμου, αντιθέτως προς τα αιτήματα της αναιρεσείουσας.

172 Η αναιρεσείουσα φρονεί ότι, για λόγους ασφάλειας δικαίου και προς διασφάλιση του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, το Γενικό Δικαστήριο και το Δικαστήριο οφείλουν, σε κάθε υπόθεση με αντικείμενο τον καθορισμό από την Επιτροπή προστίμου ή χρηματικής ποινής, να ασκούν πραγματικά την πλήρη δικαιοδοσία που αντλούν από το άρθρο 31 του κανονισμού 1/2003, δεδομένου ιδίως ότι κανένας νομικός κανόνας δεν προβλέπει εναρμόνιση των κυρώσεων και ότι η Επιτροπή εφάρμοσε τρεις διαφορετικές μεθόδους υπολογισμού των προστίμων για τα έτη 1998 έως 2006.

173 Περαιτέρω, εν προκειμένω, η αναιρεσείουσα φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν προέβη σε ανεξάρτητο έλεγχο του αρχικού ποσού του προστίμου και ότι το πρόστιμο αυτό έπρεπε, στο πλαίσιο της άσκησης της πλήρους δικαιοδοσίας, να μειωθεί, δεδομένης της σοβαρότητας της παράβασης, η οποία αφορούσε περιορισμένο αριθμό μικρών ως επί το πλείστον κρατών μελών. Συναφώς, δεν μπορούν να γίνουν κατανοητοί οι λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή επέβαλε για τις προσαπτόμενες εν προκειμένω ενέργειες κυρώσεις αυστηρότερες από αυτές που επιβάλλονται για συμπράξεις της ίδιας

φύσης που καλύπτουν το σύνολο των Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να μειώσει το επιβληθέν στην αναιρεσείουσα πρόστιμο, λόγω υπερβολικής διάρκειας της διοικητικής διαδικασίας, η οποία διάρκεσε έξι σχεδόν έτη.

174 Με τον ενδέκατο αναιρετικό λόγο, η αναιρεσείουσα προβάλλει παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Συναφώς, θεωρεί ότι, για τον καθορισμό της σοβαρότητας της παράβασης, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη του, ως όφειλε, τα αποτελέσματα της επίμαχης παράβασης στην αγορά, καθώς και τους κύκλους εργασιών στις οικείες αγορές.

175 Το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε επίσης να διασφαλίσει ότι το ύψος των επιβληθέντων με την επίδικη απόφαση προστίμων ήταν αντικειμενικά εύλογο, πράγμα που δεν έπραξε, δεδομένου ότι ο κύκλος εργασιών που σχετίζεται με την παράβαση ανέρχεται σε 115 εκατομμύρια ευρώ και το συνολικό ποσό των προστίμων σε 71,5 εκατομμύρια ευρώ.

176 Για τους λόγους αυτούς, η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο να θεραπεύσει τις παράνομες παραλείψεις του Γενικού Δικαστηρίου και να μειώσει τα επιβληθέντα πρόστιμα.

177 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του δέκατου και του ενδέκατου αναιρετικού λόγου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

178 Κατά πάγια νομολογία, ο έλεγχος νομιμότητας τον οποίο καθιερώνει το άρθρο 263 ΣΛΕΕ συνεπάγεται ότι ο δικαστής της Ένωσης ασκεί τόσο νομικό όσο και πραγματικό έλεγχο της προσβαλλόμενης απόφασης βάσει των επιχειρημάτων που έχει προβάλει ο προσφεύγων διάδικος και ότι έχει την εξουσία να εκτιμήσει τις αποδείξεις, να ακυρώσει την εν λόγω απόφαση και να τροποποιήσει το ποσό των προστίμων (βλ. απόφαση της 10ης Ιουλίου 2014, Telefónica και Telefónica de España κατά Επιτροπής, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, σκέψη 53 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

179 Ο έλεγχος νομιμότητας συμπληρώνεται από την πλήρη δικαιοδοσία που αναγνωρίζεται στον δικαστή της Ένωσης από το άρθρο 31 του κανονισμού 1/2003, σύμφωνα με το άρθρο 261 ΣΛΕΕ. Η εν λόγω δικαιοδοσία παρέχει στον δικαστή την εξουσία, πέραν του απλού ελέγχου νομιμότητας της κύρωσης, να υποκαθιστά την Επιτροπή προβαίνοντας στη δική του εκτίμηση και, κατά συνέπεια, να εξαλείφει, να μειώνει ή να αυξάνει το πρόστιμο ή τη χρηματική ποινή που επιβλήθηκαν (βλ. απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Χαλκόρ κατά Επιτροπής, C-386/10 P, EU:C:2011:815, σκέψη 63 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

180 Προς εκπλήρωση των επιταγών ενός ελέγχου πλήρους δικαιοδοσίας, κατά την έννοια του άρθρου 47 του Χάρτη, στην περίπτωση του προστίμου, ο δικαστής της Ένωσης υποχρεούται, κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων τις οποίες προβλέπουν τα άρθρα 261 ΣΛΕΕ και 263 ΣΛΕΕ, να εξετάζει κάθε νομική ή πραγματική αιτίαση με την οποία προβάλλεται ότι το ύψος του προστίμου δεν είναι ανάλογο προς τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παράβασης (βλ. απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2014, Επιτροπή κατά Parker Hannifin Manufacturing και Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, σκέψη 75 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

181 Η άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας δεν ισοδυναμεί, όμως, με αυτεπάγγελτο έλεγχο, και η διαδικασία διεξάγεται κατ' αντιμωλίαν. Απόκειται κατ' αρχήν στον προσφεύγοντα διάδικο να επικαλεστεί λόγους ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης και να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη των λόγων αυτών (βλ. απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2014, Επιτροπή κατά Parker Hannifin Manufacturing και Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, σκέψη 76 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

182 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η έλλειψη αυτεπάγγελτου ελέγχου του συνόλου της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης δεν συνεπάγεται παραβίαση της αρχής της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. Προς τήρηση της αρχής αυτής το Γενικό Δικαστήριο, το οποίο βεβαίως πρέπει να απαντήσει στους προβληθέντες λόγους και να ασκήσει έλεγχο τόσο των νομικών όσο και των πραγματικών στοιχείων, δεν υποχρεούται να προβεί αυτεπαγγέλτως σε νέα πλήρη εξέταση της υπόθεσης (βλ. απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Χαλκόρ κατά Επιτροπής, C-386/10 P, EU:C:2011:815, σκέψη 66).

183 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να ελέγξει τον τρόπο με τον οποίο η Επιτροπή αξιολόγησε σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση τη σοβαρότητα των παράνομων μορφών συμπεριφοράς. Στο πλαίσιο της αίτησης αναίρεσης, ο έλεγχος του Δικαστηρίου έχει ως σκοπό, αφενός, να εξετάζει σε ποιο βαθμό το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη, κατά τρόπον νομικώς ορθό, όλους τους ουσιώδεις παράγοντες για να εκτιμήσει τη σοβαρότητα μιας συγκεκριμένης συμπεριφοράς υπό το φως του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 23 του κανονισμού 1/2003 και, αφετέρου, να εξακριβώσει αν το Γενικό Δικαστήριο απάντησε επαρκώς κατά νόμον στο σύνολο των επιχειρημάτων που προέβαλε ο προσφεύγων διάδικος προς στήριξη του αιτήματος μείωσης του προστίμου. Η σοβαρότητα των παραβιάσεων του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης πρέπει να αποδεικνύεται βάσει μεγάλου αριθμού στοιχείων όπως είναι, ιδίως, ο αποτρεπτικός χαρακτήρας των προστίμων, οι περιστάσεις της υπόθεσης και το πλαίσιό της, περιλαμβανομένης της συμπεριφοράς εκάστης επιχείρησης, του ρόλου εκάστης εξ αυτών κατά τη σύσταση της σύμπραξης, το κέρδος που αποκόμισαν, το μέγεθός τους και η αξία των οικείων εμπορευμάτων, καθώς και ο κίνδυνος που αποτελούν οι παραβάσεις αυτού του είδους για τους σκοπούς της Ένωσης (βλ., συναφώς, απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:464, σκέψεις 95, 99 και 100).

184 Εξάλλου, δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο, όταν αποφαίνεται επί νομικών ζητημάτων κατ' αναίρεση, να υποκαθιστά για λόγους επιείκειας το Γενικό Δικαστήριο αποφαινόμενο, στο πλαίσιο άσκησης της πλήρους δικαιοδοσίας του, επί του ύψους των προστίμων που επιβάλλονται σε επιχειρήσεις λόγω παράβασης κανόνων του δικαίου της Ένωσης. Επομένως, μόνον εφόσον το Δικαστήριο κρίνει ότι η αυστηρότητα της κύρωσης δεν είναι απλώς μη ενδεδειγμένη, αλλά και υπερβολική σε σημείο που να καθίσταται δυσανάλογη, πρέπει να διαπιστώνεται η ύπαρξη νομικού σφάλματος του Γενικού Δικαστηρίου λόγω μη ενδεδειγμένου ύψους του προστίμου (απόφαση της 30ής Μαΐου 2013, Quinn Barlo κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-70/12 P, EU:C:2013:351, σκέψη 57 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

185 Ο δέκατος και ο ενδέκατος αναιρετικός λόγος πρέπει να εξεταστούν υπό το πρίσμα της νομολογίας αυτής.

186 Πάντως, από την προπαρατεθείσα νομολογία προκύπτει σαφώς ότι, πρώτον, ο έλεγχος πλήρους δικαιοδοσίας αφορά μόνον το επιβληθέν πρόστιμο και όχι το σύνολο της προσβαλλόμενης απόφασης και, δεύτερον, ότι ούτε η αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας ούτε ο έλεγχος νομιμότητας ισοδυναμούν με αυτεπάγγελτο έλεγχο και, ως εκ τούτου, δεν υποχρεώνουν το Γενικό Δικαστήριο να προβεί αυτεπαγγέλτως σε νέα πλήρη εξέταση της υπόθεσης, ανεξαρτήτως των αιτιάσεων της αναιρεσείουσας.

187 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο άσκησε, με τη σκέψη 335 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, πραγματικό έλεγχο του ύψους του προστίμου, απάντησε στα διάφορα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας και αποφάνθηκε, με τις σκέψεις 397 έως 402 της απόφασης αυτής, επί του αιτήματος μείωσης του προστίμου, και, συνεπώς, δεν περιορίστηκε στον έλεγχο νομιμότητας του ποσού αυτού, αντιθέτως προς ό,τι διατείνεται η αναιρεσείουσα. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, ειδικότερα, με τη σκέψη 384 της εν λόγω απόφασης, ότι ο συντελεστής 15 % που ορίστηκε λόγω «σοβαρότητας της παράβασης» και ως «επιπλέον ποσό» είναι πολύ χαμηλός σε σχέση με την ιδιαίτερη σοβαρότητα της επίμαχης παράβασης, εν συνεχεία δε έκρινε, με τις σκέψεις 397 έως 401 της ίδιας απόφασης, ότι κανένα από τα στοιχεία που προέβαλαν οι προσφεύγουσες πρωτοδίκως δεν δικαιολογεί μείωση του προστίμου.

188 Όσον αφορά, ειδικότερα, την εξέταση της σοβαρότητας της προσαπτόμενης παράβασης, διαπιστώνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε, μεταξύ άλλων, με τη σκέψη 381 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το σημείο 23 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, κατά το οποίο «οι οριζόντιες συμφωνίες καθορισμού τιμών, κατανομής αγορών και περιορισμού της παραγωγής, που είναι κατά κανόνα μυστικές, είναι, από την ίδια τη φύση τους, μεταξύ των πλέον επιζήμιων περιορισμών του ανταγωνισμού. Ως ζήτημα πολιτικής του ανταγωνισμού θα τιμωρούνται με βαριά πρόστιμα. Κατά συνέπεια, το ποσοστό της αξίας των πωλήσεων που θα λαμβάνεται υπόψη για τέτοιου είδους παραβάσεις κατά κανόνα θα ορίζεται στα υψηλότερα όρια της παραπάνω κλίμακας.» Στη σκέψη 383 της εν λόγω απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παρέθεσε την αιτιολογία που ανέπτυξε η Επιτροπή με την αιτιολογική σκέψη 1211 της επίδικης απόφασης, κατά την οποία ο οριζόντιος συντονισμός των τιμών συνιστά από τη φύση του έναν από τους πλέον βλαπτικούς για τον ανταγωνισμό περιορισμούς και ότι η παράβαση ήταν ενιαία, διαρκής και σύνθετη, καθώς κάλυπτε έξι κράτη μέλη και τρεις υποκατηγορίες προϊόντων, και εν συνεχεία διαπίστωσε, με τη σκέψη 384 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η ιδιαίτερη σοβαρότητα της επίμαχης παράβασης δικαιολογεί την εφαρμογή συντελεστή 15 % και, με τη σκέψη 385 της ίδιας απόφασης, ότι η αναιρεσείουσα μετείχε «στην κεντρική ομάδα επιχειρήσεων» που διέπραξε τη διαπιστωθείσα παράβαση.

189 Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε κανένα νομικό σφάλμα και εκπλήρωσε την υποχρέωση άσκησης αποτελεσματικού ελέγχου νομιμότητας της επίδικης απόφασης, καθώς έλαβε υπόψη του το σύνολο των παραμέτρων βάσει των οποίων εκτιμάται η σοβαρότητα της προσαπτόμενης παράβασης, στοιχειοθέτησε τον οριζόντιο συντονισμό των τιμών και τη συμμετοχή της αναιρεσείουσας σε αυτόν και απάντησε σε όλα τα σχετικά επιχειρήματα της αναιρεσείουσας.

190 Όσον αφορά την εκτίμηση της υπερβολικής διάρκειας της διοικητικής διαδικασίας, υπενθυμίζεται ότι, μολονότι η παραβίαση της αρχής της τήρησης εύλογης προθεσμίας είναι ικανή να δικαιολογήσει την ακύρωση απόφασης εκδοθείσας κατά το πέρας διοικητικής διαδικασίας στηριζόμενης στα άρθρα 101 ή 102 ΣΛΕΕ, δεδομένου ότι συνεπάγεται επίσης προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της οικείας επιχείρησης, εντούτοις η παραβίαση της αρχής αυτής, ακόμη και αν στοιχειοθετηθεί, δεν είναι ικανή να επιφέρει μείωση του επιβληθέντος προστίμου (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 9ης Ιουνίου 2016, CEPSA κατά Επιτροπής, C-608/13 P, EU:C:2016:414, σκέψη 61, και της 9ης Ιουνίου 2016, PROAS κατά Επιτροπής, C-616/13 P, EU:C:2016:415, σκέψη 74 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Εν προκειμένω, πάντως, όπως προκύπτει από τη σκέψη 173 της παρούσας απόφασης, δεν αμφισβητείται ότι με το επιχείρημα περί εσφαλμένης εκτίμησης, εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, της υπερβολικής διάρκειας της διοικητικής διαδικασίας η αναιρεσείουσα σκοπεί αποκλειστικά στη μείωση του προστίμου που της επιβλήθηκε.

191 Κατά συνέπεια, ανεξαρτήτως του βασίμου του, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

192 Τέλος, όσον αφορά αυτή καθαυτή την αναλογικότητα του επιβληθέντος προστίμου, η αναιρεσείουσα δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα που να πείθει ότι το ύψος της επιβληθείσας κύρωσης είναι μη ενδεδειγμένο ή υπερβολικό. Συναφώς, είναι απορριπτέο το επιχείρημα ότι το πρόστιμο των 71,5 εκατομμυρίων ευρώ είναι δυσανάλογο σε σχέση με τον κύκλο εργασιών που σχετίζεται με τη σύμπραξη, ο οποίος ανέρχεται σε 115 εκατομμύρια ευρώ. Συγκεκριμένα, διαπιστώνεται ότι, εν προκειμένω, το τελικό ποσό του επιβληθέντος προστίμου μειώθηκε ούτως ώστε να μην υπερβαίνει το 10 % του συνολικού κύκλου εργασιών που πραγματοποίησε η αναιρεσείουσα κατά την προηγούμενη χρήση, σύμφωνα με το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003. Το όριο αυτό, πάντως, διασφαλίζει ότι το ύψος του προστίμου αυτού δεν είναι δυσανάλογο σε σχέση με το μέγεθος της επιχείρησης όπως αυτό προσδιορίζεται με τον συνολικό κύκλο εργασιών της (βλ., συναφώς, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψεις 280 έως 282).

193 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, ο δέκατος και ο ενδέκατος αναιρετικός λόγος κρίνονται ως εν μέρει αλυσιτελείς και εν μέρει αβάσιμοι.

194 Δεδομένου ότι κανένας από τους λόγους αναίρεσης που προέβαλε η αναιρεσείουσα δεν έγινε δεκτός, η αίτηση αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

195 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναίρεσης απορρίπτεται ως αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα και αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσης.

2) Καταδικάζει τη Villeroy & Boch AG στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)